

HÍVŐK ÉS A

GYŰLEKEZET

Abonyi Sándor

Abonyi Sándor

HÍVŐK ÉS A GYÜLEKEZET

Ez a digitális könyv önálló írások gyűjteménye, amelyek külön-külön elérhetők a <https://keskenyut.wordpress.com> oldalon

TARTALOM

Isten gyülekezete

Kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja

Az 'Élik' előhívják a 'Sámueleket'

Isten előreküldött emberei

Ne legyünk gyerekek

Élet a „gyülekezeten” kívül

Természetes gyülekezet

Összejöttek házanként

A gyülekezet két lába

Isten gyülekezete

Bevezetés:

Gyakran használjuk manapság a gyülekezet, egyház (esetleg felekezet) megnevezéseket különböző hívő közösségekre, szervezetekre. A szóhasználat, a fogalmak és azok tartalma mára eléggé összekuszálódtak. Tudjuk, hogy a világ a maga jogi elvárásrendszerével megkíván bizonyos szóhasználatot, amit figyelembe kell venni, de a világ mégsem határozhat meg mintát az Egyház, a gyülekezet számára. Ma a világi bíróságon „egyház”-ként jegyeznék be hívőkből álló közösségeket, tudjuk azonban, hogy biblikus értelemben azok mégsem tekinthetők egyházaknak, mert a Biblia fogalmai szerint a földön csak EGY (egyetlen) egyház van, amint azt a neve is jelzi. Többnyire a bírósági bejegyzést kérők is tisztában vannak ezzel és ezért a mindennapi szóhasználatban nem is nevezik magukat „Egyháznak”, hanem valami más nevet használnak; többnyire valamilyen jelzővel ellátott „gyülekezet” megnevezést és alapvetően gyülekezetnek tekintik magukat. A Bibliából tudjuk, hogy a névhasználat nem lényegtelen dolog, mert a nevek „beszélnek”, üzenetet hordoznak, amit a név kimondásával nap, mint nap tudatosítunk (megvallunk).

Az Igéből sok helyen látjuk, hogy Isten minden ígését csak valamilyen feltételek mellett teljesíti be. Sokszor ez az Igében a „ha” szócska használatához kapcsolódik. Nagyon fontos tehát, hogy minden tekintetben pontosan kövessük a Biblia fogalmi rendszerét, szóhasználatát, biblikus tartalmat rendelve hozzá, hogy biblikus eredményeket várhassunk el.

1. Biblikus alapok:

Ezen általános bevezető után konkretizáljuk a dolgokat és közelítsünk a témához igei alapon.

1.1. Az EGYHÁZ és annak fő jellemzői

Nézzünk meg néhány kulcsponti Igét és vonjunk le azokból igei következtetéseket:

*„Monda nékik (Jézus): Ti (a tanítványok) pedig kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám. De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az **Én Egyházamat**, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.”* Máté 16.15-18

*„És **Ő adott némelyeket** apostolokul, **némelyeket** prófétákul, **némelyeket** evangélistákul, **némelyeket** pedig **pásztorokul** és **tanítókul**:*

- A szentek tökéletesítése céljából szolgálat munkájára,
- a **Krisztus testének** (egyházának) **építésére**:

- az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevekedjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban. Akiből
- **az egész test, szép renddel** egyberaktván és **egybeszerkesztetvén** az Ő segedelmének minden kapcsaival,
- **minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal** teljesíti a testnek nevekedését a maga **fölepítésére** szeretetben.” Ef. 4.11-16.

„Az Istennek **nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester**, fundamentumot vetettem, de más épít reá. **Ki-ki** azonban **meglássa hogyan épít** reá. 1Kor 3:10

„Kik **fölepíttettek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén**, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, **Akiben az egész épület szép renddel** rakattatván, **nevekedik szent templommá az Úrban**; Akiben ti is együtt építtetek Isten hajlékává **a Lélek által.**” Ef. 2:20-22

Következtetések:

- az Egyház és a gyülekezet **tulajdonosa, Feje Jézus Krisztus**,
- **Ő építi fel az Ő Egyházát, de**
- **néhány embernek adott kegyelmet**, hogy Vele együttmunkálkodva **építőmunkások legyenek**,
- az építőmunkások közül **az apostolok a „bölcs építőmesterek”**, akik a – prófétákkal közösen – lerakják a helyi gyülekezetek alapját, de
- a további szolgálati ajándéknak (pásztor, tanító) a Szent Szellemtől vett látással kell rendelkeznie arról, hogyan építsenek a lerakott alapra.

1.2. A gyülekezet és annak jellemzői

Nézzünk meg néhány kulcsponti Igét és vonjunk le azokból igei következtetéseket:

„Valának pedig **Antiókhában az ott levő gyülekezetben** némely **próféták és tanítók**: Barnabás és Simeon, ki hivattatik Nigernek, és a Cirénei Lucius és Manaen, ki Heródesssel, a negyedes fejedelemmel együtt neveltetett, és Saulus.

Mikor azért azok szolgálnak az Úrnak és böjtölnek, **monda a Szent Lélek: válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam.** Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket rájuk vetették, elbocsátják őket. Ők annak okáért, miután **kibocsáttattak a Szent Lélektől**, lemennek Szeleuciába; és onnét eleveznek Ciprusba.” Ap.csel. 13:1-4

„Az **Isten gyülekezetének**, amely **Korinthusban** van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, **elhívott szenteknek**, mindazokkal egybe, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magokén és a miénken.” 1 Kor. 1.2.

„... **Isten gyülekezetének**, amely **Korinthusban** van, mindama szentekkel egybe, akik egész Akhájában vannak:” 2 Kor. 1:1

„... minden **szenteknek** a Krisztus Jézusban, akik **Filippiben** vannak, a **püspökökkel és diakónusokkal** egyetemben:” Fil. 1:1

„... az **Efészusban** lévő és Krisztus Jézusban hívő **szenteknek**.” Ef. 1:1

„Milétusból azonban küldvén **Efészusba**, magához hívatá a **gyülekezet véneit**.” Ap.csel 20:17

„A végett hagyta lak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj **városonként presbitereket**, amiképpen én néked meghagytam;” Titusz 1:5

„A köztetek lévő **presbitereket** kérem én (**Péter apostol**), a **presbitertárs**, és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségnek részese;” 1Pét 5:1

„És mindennap a **templomban és házanként** nem szűnnek meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.” Ap.csel. 5:42

„Mert **ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben**, ott vagyok közöttük.” Máté 18:20

A fenti Igékből a következő következtetéseket vonhatjuk le:

- Egy **gyülekezet** mindig egy földrajzi egységhez (**város**, település) volt köthető – **nem több, és nem is kevesebb**. Sosem fogott át több várost egyetlen gyülekezet, de több gyülekezet sem volt egyetlen városban.
- Az egyes **gyülekezetek nevei** – **minden megkülönböztető jelző nélkül** – **mindig az adott város nevéhez kapcsolódtak**: Jeruzsálemi Gyülekezet, Korinthusi Gyülekezet, Efézusi Gyülekezet stb.
- Az egyes városokban lévő gyülekezeteket **az ott élő összes szent** (újjászületett hívő) alkotta. A lakóhely meghatározó volt a gyülekezethez való tartozás szempontjából. **Mindenki automatikusan abban a városban lévő egyetlen gyülekezetnek a tagjává vált, ahol élt.**
- Amennyiben egy város körüli térségben – az ott lévő különböző településeken – is élnek újjászületett hívők, de ott nem léteznek gyülekezetek, akkor az Ige kiterjeszti a városi gyülekezet fogalmát, **határát a város vonzáskörzetében élő hívőkre is**: „mindama szentekkel együtt, akik Akhájában vannak”

- **egy helyi (városi) gyülekezet a közösséget 3 szinten élte meg (három gyülekezési forma)**
 - 2-3 hívó közössége,
 - Összegyülekezés házanként – „házi gyülekezetek”
 - Teljes egybegyülekezés – a település (város) minden hívójének összegyülekezése – nyilvános helyen vagy templomban, ha erre lehetőség vagy alkalom kínálkozik.
- A **presbiterek** és a diakónusok ugyanabban a városban éltek és a hívők „között” éltek. Ők voltak **az adott városban lévő egyetlen gyülekezet „felvigyázó” presbiterei; mindig több személy és sohasem egy.**
- A többtagú **presbitériumban különböző szolgálati ajándékú emberek voltak, akik döntéseiket a Szent Szellem vezetése alapján hozták: a Szent Szellem döntött.**
- A **vének/presbiterek hatásköre csak az adott városban élő hívőkre terjedt ki. Nem többre, de nem is kevesebbre: „városonként választottak véneket”.**
- **Az apostoli szolgálatban munkálkodó személy minden esetben társként munkálkodott együtt a városi gyülekezet presbitériumával, ahol éppen szolgált.**
- **Az (önálló, de egymástól nem független) helyi gyülekezetek összessége alkotja az egyetlen Egyházat, azok fölött, azokat összefogó semmilyen piramis felépítésű szervezet, intézményrendszer nincs. A helyi gyülekezetek közötti kapcsolatot és az egységet a helyi gyülekezetek között mozgó apostoli szolgálók, ill. szolgáló csoportok biztosítják.**

A fenti Igék és az azokban meghatározott jellemzők alapján definiálhatjuk a biblikus újszövetségi gyülekezet fogalmát.

1.3. A gyülekezet definíciója:

„A gyülekezet az egy városban (településen) élő, Jézus Krisztusban újjászületett (a szoros kapun átment és a keskeny úton járó) minden hívó közössége, akiknek a Feje Krisztus és a közösség életét a közöttük élő – az 1 Tim. 3 szerint minősített, – többtagú, férfi presbitérium – az estenként jelen lévő apostollal –, mint presbiter-társsal együtt felügyeli, akik házanként és nyilvánosan egybegyülekezve élik meg a közösséget.”

Ilyen értelemben beszélhetnénk:

Budapesti gyülekezetéről
 Miskolci gyülekezetéről
 Debreceni gyülekezetéről
 Székesfehérvári gyülekezetéről
 Szolnoki gyülekezetéről
 Jászberényi gyülekezetéről stb.

minden kiegészítő és megkülönböztető jelző nélkül. Minden városban tehát csak egyetlen gyülekezet van, aminek életét az ott élő több tagból álló presbitérium felügyeli, ahol a hívők a teljes egybegyülekezésen túl kisebb közösségekben házaknál, valamint 2-3-an összejöve élik meg a közösséget.

1.4. A helyi (városi) gyülekezettel kapcsolatban megfigyelhető biblikus alapelvek:

- Az **egység** (ami az **áldás forrása**) minden esetben **területi szinten értelmezendő!**
- A **területi** (földrajzi) **elv**, Isten akaratát és **bölcsességét** fejezi ki.
- Egy városi gyülekezet szervezetileg, anyagilag és vezetését tekintve **önálló, de nem független.**
- A **helyi gyülekezet presbitériuma a Fő-pásztor, Jézus Krisztus felé tartozik elszámolással** – lásd. 1 Péter 5.1-4.
- Fontos tisztázni a tulajdonos és a sáfár szerepét: a gyülekezet tulajdonos Jézus Krisztus, a **presbiterek – a gyülekezet felvigyázói – „csak” sáfárok.**
- A **főség** kérdése: a **Fej** minden esetben egy személy, **Jézus Krisztus**, aki Úr az Egyház és a **helyi gyülekezetek (presbiterek) felett.**
- A **többtagú presbitérium lehetőséget ad a kegyelmi ajándékok (1 Kor. 12) és szolgálati ajándékok (Ef. 4.11) szabad működésére.**
- A helyi gyülekezetek közötti **kapcsolatot** a „mozgó” szolgálók (apostol, próféta, tanító) biztosítják, ami az Egyház egységének biztosítása szempontjából fontos.

2. A jelenlegi helyzet, a szétagoltság (szakadás) állapota

A Biblia egyetlen Egyházzal beszél az egész földön, aminek tulajdonosa és feje (egyszemélyi vezetője) Jézus Krisztus. Ennek az Egyháznak minden újjászületett hívő tagja a földön, akik elfogadták Jézus Krisztust személyes megváltójuknak és neki engedelmeskedve élik az életüket. Ez az Egyház nem köthető szervezethez és egyetlen vezető személyhez sem a földön, hanem sok-sok önálló hívő közösség (városi gyülekezet) összessége, amit a mennyből a tulajdonos és Fej, Jézus Krisztus irányít a

Szent Szellem által. Ezek a közösségek a Jézus általa adott, Ef. 4.11. szerinti szolgálati ajándékokon keresztül kapcsolódnak egymáshoz.

Ha azt látjuk ma az egyházban, hogy a fent leírt biblikus módtól eltérően jönnek létre ill. működnek hívó közösségek, akkor azok biblikus értelemben valójában nem tekinthetők sem egyháznak, sem gyülekezetnek, így azoktól nem várhatók azok a biblikus eredmények sem, akiket Jézus az Ő egyházának ígér. A valóságban azt látjuk, hogy az egyház ma még nem tudott igazán erőt venni a *pokol kapui* felett, mert beengedtünk a közösségeinkbe az emberi hagyományokat, emberi elgondolásokat és világi gyakorlatokat a biblikus alapelvek alkalmazása helyett. Sok területen megtörtént már a helyreállítás az egyházban: megtérés, bemerítés vízbe, Szent Szellem keresztség, a kegyelmi ajándékok helyreállása, a szolgálati ajándékok közül pedig a pásztori, a tanítói és az evangélista ajándékok helyreállítása történt meg. Az elkövetkezendő időkben Isten az apostoli és prófétai ajándékokat állítja helyre és rajtuk keresztül helyére fognak kerülni az Egyház, ill. a gyülekezet biblikus alapjai is.

Ma a „történelmi egyházakon” kívül több bejegyzett „kisegyház” is létezik.

Ezek a bejegyzett „kis” egyházak – nagyon helyesen – többnyire nem használják a hétköznapi életben az egyház megnevezést annak ellenére, hogy „egyház”-ként vannak bejegyezve, hanem többnyire gyülekezetnek nevezik magukat, identitásuk azonosításaként azonban valamilyen kiegészítő jelzőt tesznek a gyülekezet szó mellé. Ha megkérdeznénk a fenti keresztyén közösségek képviselőit, akkor természetes lenne a válasz, hogy mindannyian biblikus gyülekezetnek tekintik magukat és meg vannak győződve róla, hogy valóban azok. Eddig ez nem volt igazán kérdés, de az apostoli és prófétai ajándékok helyreállításával e kérdések megválaszolását is napirendre kell tűzni.

Ha biblikus értelemben megvizsgáljuk a fent említett hívó közösségeket csupán a területi (földrajzi) elv alapján, akkor azt látjuk, hogy azok egyrészt több, másrészt pedig kevesebb, mint egy helyi gyülekezet: rendszerint több települést fognak át, de ugyanakkor egy-egy települést nem „fednek le” teljesen, hanem annak csak egy részét.

Nem minősítésként, hanem megkülönböztetésként nevezzük ezeket a közösségeket „szervezeteknek”, mert biblikus értelemben valójában nem nevezhetők gyülekezeteknek. Ezek a hívó szervezetek egymás mellett jelennek meg egy-egy településen, „magukhoz csatolva” az egy-egy településen élő hívők egy részét, akiknek tulajdonképpen a településen lévő más hívőkkel együtt kellene biblikus értelemben egy (helyi) gyülekezetet alkotniuk.

Ilyen módon egy településen lehet ma „gyülekezete” (szervezete) a

- a Baptista Egyháznak,
- a Pümkösi Egyháznak,
- a Hit Gyülekezetének stb.

a „történelmi egyházak” Egyházközségeit nem is említve.

Ez a szakadás, megosztás tipikus esete. Ezzel szemben a Biblia megosztás-mentes gyülekezetéről beszél: minden településen egy gyülekezetéről. Így beszélnünk kellene osztatlan

- Budapesti Gyülekezetéről,
- Debreceni Gyülekezetéről,
- Szolnoki Gyülekezetéről stb.

A mozgó szolgálók (apostolok, próféták, tanítók, evangélisták) nem otthontalan vándorok, hanem egy adott városi gyülekezet presbiterei, akiket külső szolgálatra küldenek ki, mint Pált és Barnabást Antióchiában.

A két állapot (a jelenlegi és kívánatos biblikus állapot) közötti ellentmondást jól érzékeltetik azok az egymás ellen ható „erők”, amik a kétféle struktúra között feszülnek:

- a biblikus egység-törekvések egy település határain belül,
- aminek ellene hat a több várost átfogó „felekezet típusú” szervezetek „egység-törekvése” az egy településen élő hívők egységének megosztásával.

A megosztás (szakadás) csírája megfigyelhető volt már a Korinthusi gyülekezetben is, ami egy városi gyülekezet volt, ahol Pál apostol fellépett az egy településen élő hívők megosztása (szakadása) ellen:

*„Kérlek azonban titeket atyámfiain, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképpen szóljatok és **ne legyenek köztetek szakadások**, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben. Mert megtudtam felőletek atyámfiain a Kloé embereitől, hogy **versengések vannak köztetek**. Azt értem pedig, hogy mindenitek ezt mondja: Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé, én meg Krisztusé. Vajon részekre osztott-e a Krisztus? Vajon Pál feszített-e meg érettetek, vagy a Pál nevére kereszteltettek-e meg?” 1 Kor 1:10 -13.*

Kifejlett formában ugyanezen szakadási jelenség fedezhető fel ma az egyházban, ami ellen anno Pál is fellépett. Egy-egy magát valamilyen jelzővel megnevezett mai gyülekezethez is hozzárendelhető egy-egy ismert, neves szolgáló, aki azt a szervezetet létrehozta. Ezen szervezetek sokszor méltányolható és nemes célból jöttek létre, de valamilyen mértékben mégis helyet kapott az emberi akarat és elgondolás, mert nem biblikus alapelvek alapján jöttek létre. Tiltakozunk ellene, hogy hívő közösségeinket bárki felekezetnek nevezze, de az ilyen típusú hívő szervezetek valójában felekezetek és nem biblikus értelemben vett gyülekezetek, mert a felekezet jegyeit viselik magukon. Nem pozitív megvallás kérdése, hogy felekezet vagyunk-e vagy sem, hanem azoknak a kritériumoknak való megfelelés döntik el, hogy gyülekezet vagyunk vagy sem, amik egy gyülekezetet kell, hogy jellemezzenek. Fontos, hogy tudjuk őszintén meghatározni kik és mik is vagyunk valójában, mert csak akkor van esélyünk a továbblépésre.

Néhány gondolat a szakadásról. A felekezet szó azt jelképezi, hogy ami korábban **egy** volt (**egy városban egy gyülekezet**), az két fél-re szakadt és a korábbi **gyüle** – kezetből **fele** – kezet (egy városban két fél gyülekezet) lett. **Egy felekezet vagy bármely – „felekezet típusú” – hívó szervezet, ami megosztja az egy városon belül élő újjászületett hívők egységét, biblikus értelemben szakadásnak kell tekinteni, ami a Szétdobáló munkájának eredménye.**

A szakadás (az egy településen belüli megosztás) indokolja a megkülönböztető jelzők használatát a gyülekezet és a település neve mellett.

Biblikus értelemben minden esetben elegendő két szó egy gyülekezet azonosítására

- **a település neve**
- **és a gyülekezet szó.**

Ha már – megkülönböztető jelzőként – megjelenik egy harmadik szó a helyi gyülekezet azonosítására, az már a szakadást, a megosztás fejezi ki.

Ezek a megkülönböztető jelzők képezik a válaszfalat (szakadást) az egy városban lévő szétszakadt gyülekezet-részek között. Nem azokat hangsúlyozza, amikben egyek (egy helyen élnek, újjászülettek, bemerítkeztek), hanem azokat, amik elválasztják, megkülönböztetik őket. **A biblikus területi egység munkálásával ellentétes folyamatot gerjeszt a megkülönböztető jelzők szájjal történő állandó megvallása, ami nem az egység, hanem a szakadás megvallását jelenti minden esetben, amikor egy-egy ilyen hívő közösség nevét kimondjuk.** Ilyen módon sosem az egységet hangoztatjuk, és munkáljuk, amiben egyek vagyunk az Ef. 4. szerint (Egy a Test, egy a Szellem, egy reménység, egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten), hanem mindig a különbözőséget erősítjük, amik elválasztanak bennünket és ezzel valójában az egység ellen, a szakadást erősítve munkálkodunk. **A szakadás (megosztás) nem az áldás forrása egy városi gyülekezet életében, hanem pontosan az ellenkezője. Ez „Krisztus Testének részekre osztását” jelenti, ahogyan Pál fogalmaz a 1 Kor. 1.13-ban, amit ő szakadásnak nevez.**

Biblikus megoldás keresése, feladatok

Elgondolkozhatunk azon, hogy az eklézsia minden irányban részekre osztott (szétszakadozott) állapotát tekintve (amit a gyülekezetek neveiben lévő megkülönböztető jelzők is jeleznek) mennyi áldásra számíthat? Hiszem, hogy Isten a mainál sokkal több áldást tudna adni az Őt megdicsőítő Testére, a biblikus városi gyülekezetekre. Isten legtöbb – személyes életünkre vonatkozó – áldását csak olyan hívő közösség tagjaként tudjuk birtokba venni, ahol a hívő közösség megfelel az újszövetségi gyülekezet biblikus feltételeinek. Ezért fontos, hogy teljesüljön az újszövetségi gyülekezetre vonatkozó minden igei feltétel. Hiszem, hogy az a menyasszony, akiért Jézus visszajön egy dicsőséges egyház és gyülekezet lesz, megfelelően minden szempontból a biblikus elvárásoknak. Jézus építi az Ő egyházát és azon munkálkodik, hogy mi az Ő akarata

szerinti „bölcs építőmesterek” legyünk és **az Ő akaratával megegyező módon építkezzünk.**

Mindenki óhajtja az egységet és mindenki próbál tenni is valamit érte a saját ereje és ismerete szerint, mert tudja, hogy az egység az áldás forrása. Fontos viszont látni azt is, hogy Isten Igéje nem valamiféle szervezeti egységről beszél. Az Ő akarata a városi egység munkálása és nem valamiféle felekezeti (szervezeti) egység. Ma sok tenni-valónk van annak érdekében, hogy a korábban létrejött megosztások (szakadások) az egyes városokban megszűnjenek.

Fel kell azonban ismernünk, hogy Jézus milyen egységről és kikkel való egységről beszél? Félre kell tennünk a korábbi beidegződéseinket és le kell bontanunk mindazokat az elválasztó falakat, amiket az elmúlt évszázadok és évtizedek során az egyház és gyülekezet neve alatt munkálkodva sokszor nemes céllal is, de létrehoztak Isten szent emberei. Isten egy jobbat készített számunkra, de ehhez a múlt rossz gyakorlatának felszámolásán keresztül vezet az út. (Semmiképpen sem ökümenéről beszélek, ami arra irányuló emberi erőfeszítés, hogy szervezeti egységet hozzon létre megtéretlen vallásos és újjászületett hívők között. Ez a szentnek a világgal való keveredése, a széles és keskeny út összemosása. Ez a Sátán célja és nem Istené. Az ige mindenhol ezek szétválasztásáról beszél. Lásd. 2 Kor. 6.14- 18).

Az új apostoli mozgalmon belül ma új névvel ellátva „hálózatokat építenek” emberek, de vegyük észre, hogy jellemzőit tekintve ezek szintén felekezeti típusú szerveződések. Hiszem azonban, hogy Isten valóban felemel olyan apostolokat és prófétákat, akik ismerik az Isten szerint való építkezés alapelveit és Jézus Egyházán Vele együtt akarnak munkálkodni. Hiszem, hogy ez az egyház valóban erős lesz és győztes a pokol erői felett.

A gyülekezetek létrehozása, élete nem igényel külön szervezést, mert minden újjászületett hívő egy városban egy gyülekezetet alkot. Ez olyan egyszerű, hogy alig tudjuk felfogni. Isten nem akarja, hogy a hívők több tíz km-t utazzanak ide-oda az „xyz” gyülekezetbe (mint a templomba), mert ők maguk az Isten temploma, akikhez Isten akar „odamenni” és közöttük lakni. Isten ezt ígérte, ha az Ő nevében jövünk össze házanként vagy mindannyian egy városban bárhol, ahol arra alkalmas hely van.

Isten előre látta, hogy mi fog bekövetkezni, ezért gondoskodott arról is, hogy a mai torz állapot, helyreállítható legyen. Ezt a helyreállítást emberileg lehetetlen véghezvinni, de Istennel és az Ő akarata szerint lehetséges. Ehhez a munkához adott Ő „építőmunkásokat”, mesterembereket, akik az Ő munkatársai és a Tőle kapott látás és szolgálati ajándékok alapján munkálkodni fognak az Ő Egyháza építésén.

Sokan ma egy felekezet utáni korról beszélnek. Ebben az időszakban különösen fontos, hogy a szerveződések iránya, a Krisztustól való apostoli munka a városi egység építését és egységes városi gyülekezetek létrejöttét segítse és ne valamiféle jó szándékú, új típusú, „felekezeti jellegű” szerveződések hozzanak létre „egyház” vagy „xyz-hálózat” címszó alatt. Ezért nagy szükség van Istentől küldött alázatos szívű, szolgáló

lelkületű apostoli és prófétai szolgálók munkájára, akik ha kell, felveszik harcot a megosztást okozó hamis munkásokkal szemben.

Hiszem, hogy Isten szól ma az Övéihez az Ő gyülekezetéről. Ő akar nekünk (be)látást adni az Ő Egyházával kapcsolatos tervébe, hogy ne ellene, hanem Vele együtt tudjunk munkálkodni.

Az építkezésnél ajánlatos figyelembe venni a következőket:

- az Isten szerint való egység munkálásának helye mindig egy település
- tudjuk, hogy az építkezés alulról felfelé, a kicsitől a nagy felé halad
- az építkezésnél először le kell lerakni a biblikus alapokat
 - mind a hívők egyéni életben,
 - mind a gyülekezet életében
- azután történhet a „ráépítés”.
- ahogy egy gyülekezet létrejön kicsiben és utána növekszik, az építkezésben is a kicsitől a nagy felé haladunk
 - az egyének felépítése és felkészítése a szolgálatra
 - házaspárok, családok megerősítése
 - kiscsoportok, házi gyülekezetek létrehozása
 - városi szintű gyülekezetek építése

Ma, amikor városi gyülekezetek építéséről beszélünk, sokszor a legfelső szinten kezdünk el építkezni. Manapság – jellemző módon – a gyülekezeti életet a sok program jelenti. Ezzel szemben jó lenne, ha a gyülekezet a maga egyszerűségében élné meg a mindennapi hívő életét és nem veszne el a sok „szervezett programban”. Meg kell látni, hogy mi van az Úrtól és mi az emberi buzgólkodás. Sokszor abba a hibába esünk, mint „Márta”, hogy többet teszünk, mint kellene. Jobb lenne sokszor a kevesebb, de az kellene, hogy a Jézussal való közösségből fakadjon. A Jelenések könyvében leírt gyülekezetekről szóló próféciaak rendszerint azzal kezdődnek, hogy „tudom a te dolgaiddat” és Jézusnak rendszerint gondja van a gyülekezetek „dolgaival”, a cselekedetekkel.

Hajlamosak vagyunk a gyülekezet esetében elsősorban a vasárnapi, összevont alkalmakra (egybegyülekezésre) koncentrálni, de észre kell venni, hogy az a vége egy folyamatnak, a „tető felrakása”. Abból kiindulva „lefelé” (visszafelé lebontva) építkezve, sohasem fog hozni mély, igazi gyülekezeti életet a kisközösségek – korlátozott tevékenységű házi csoportok – szintjén, ha vannak ilyenek egyáltalán. Valódi tanítványokat és biblikus szolgálókat kell kiképeznünk, de be kell látni, hogy arra vasárnap délelőtt az összevont alkalmon nincs lehetőség. Ezért van nagy szükség a személyes közösségre lehetőséget adó kisebb közösségekre, ahol meg lehet élni egy valódi krisztusi életet minden nap és fel lehet készülni a szolgálatra is.

Észre kell vennünk, hogy a világ – szomorú állapota ellenére – ma még több területen „prófétál – példát mutat – az egyháznak”:

- van ennek az országnak egy polgári kormánya és parlamentje (még ha pártoskodnak is, és sokat vitatkoznak egymással, de van, és egybegyűlnek) – a felekezetekre tagolt egyház az együtt-vezetés terén mit tud felmutatni?
- minden településen (városban) van egy működő „vének tanácsa” (képviselő testület) – a városok hívői vezetőinek egysége sajnos még nem áll „ezen a szinten”,
- egy világsztár rock énekes vagy egy nagyváros futballcsapata meg tud tölteni egy 100 ezer fős stadiont ma is – a hívőknek miért nem sikerül együtt összejönni legalább alkalmanként, egy városban, hogy megtöltsenek egy nagybefogadó képességű létesítményt, amiből van éppen elég.

A világban mindezek működnek ma is, Krisztus Testében miért nem? Nem vagyok a nagy tömegmegmozdulások szerelmese, de ennek szellemi jelentősége van. Krisztus Teste egységének felmutatása minden városban a világ miatt fontos:

*„De nemcsak ő érettük könyörgők, hanem azokért is, akik az ő beszédökre hisznek majd én bennem; hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: **hogy elhiggye a világ, hogy te (az Atya) küldtél engem (Jézust)**”. János 17.20-21.*

Isten, amikor letekint a mennyből egy városra, Ő ott ma is egy gyülekezet lát, de sajnos szétszakadozott állapotban. Nem véletlen, hogy Jézus 2000 éve tartó közbenjáró imájának egyetlen témája van: Krisztus Testének egysége. Ezért szólít fel bennünket, hogy „egyek legyetek”! Krisztus Testének, a gyülekezetnek azért kell egy látható egységet felmutatnia minden településen, hogy „**a világ elhiggye, hogy az Atya küldte el Jézust.**” Csak így „hull le a lepel” a világ szeméről és akkor nem lesz kifogása, hogy miért térjen meg. Csoda, hogy a világ nem akar ma hinni Jézusban, amikor a gyülekezetek szétszakadozott állapotát látja egy-egy településen?..... ha látja egyáltalán. Krisztus Teste nem nagyon akarja ma megmutatni magát a világ előtt, inkább szeret elrejtőzni gyülekezeti házakban elfelejtve eredeti küldetését;

„Menjete el és tegyete tanítványokká minden népeket...”.

Egy személyes példa ennek igazolására. Néhány évvel ezelőtt, amikor még világi munkahelyemen dolgoztam és hívtam a kolléganőmet egy evangélizációs alkalomra – ő semmit sem értett a mi gyülekezeti dolgainkból –, de egy értelmes nő volt és egyetlen kérdése volt csupán? „Ott van a „ti gyülekezetetek”, ott van az másik is, és még amaz is... Ha ti ugyanabban hisztek, akkor nem értem, hogy miért jöttök össze külön-külön? Miért nem vagytok egyek?”

Igaza van, mert a lényeg ez, a fenti Igében Jézus erről beszél. A világot a látható egységünkkel – Krisztus Testét látható módon bemutatva – tudjuk meggyőzni, és nem mindenféle teológiánkkal és különböző pótcselekvésekkel. Jézus felhatalmazta a világot, hogy ha a hívők nem mutatják be településenként a látható egységet (Krisztus testét egyben), akkor ne higgye el azt az Igazságot, hogy Atya elküldte Őt. Ez a mi felelősségünk, hogy be tudjuk mutatni minden városban a világnak a mi egységünk által a Krisztust (együtt összegyülekezve)! Jó lenne, ha a világ ezt meg tudná látni, vagy hallhatna róla. Ezt jelenti az igében, hogy az „összejöttek nyilvánosan” (látható módon) kifejezés.

A feladat nagy, de legyünk jó reménységgel, hogy Jézus el fogja végezni ezt a munkát, mert Ő egy tökéletes menyasszonyért fog visszajönni. Munkálkodjunk Vele együtt az Ő akarata szerint, siettetve az Ő visszajövetelét.

Ámen.

Kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja

A legtöbb hívő tudja az igéből, hogy a kovász a bűnt jelképezi. Úgy tűnik azonban, hogy még sok vezető sem tudja, vagy nem érti, hogy „*kicsiny kovász (bűn) az egész tésztát (gyülekezetet) megposhasztja (tönkreteszi!)*” (1 Korintus 5.5.)

Nézzünk meg néhány igét, hogyan tanítja ezzel kapcsolatban Jézus a tanítványait:

„Hogyan **nem értitek**, hogy nem kenyérről mondtam néktek, hogy **őrizkedjete**k a farizeusok és sadduceusok **kovászá**tól!? **Ekkor értették meg**, hogy **nem** arról szólott, hogy **a kenyér kovászá**tól, **hanem** hogy **a farizeusok és sadduceusok tudományától őrizkedjenek**.” Máté 16:11-12.

Mi volt ez a kovász, amiről Jézus beszélt? A **képmutatás**!

„... *Mindenekelőtt oltalmazzatok meg magatokat a farizeusok kovászá*tól, *mely a képmutatás*;” Lukács 12:1.

Egy kis közbevetés. Ma sok hívő úgy tűnik nincs tisztában azzal sem, hogy mi a képmutatás. A képmutatás valójában egy szerepjátszás, egy „színészkedés”, ha nem önmagamot mutatom a maga valóságában mások felé, hanem más (jobb) képet „festek magamról”, és ezzel becsapok másokat, ami valójában csalás, megtévesztés.... Ez úgy nyilvánul meg, hogy mást mondok valakinek, mint amit valójában gondolok vagy mosolygok rá, de közben negatív gondolatok vannak bennem vele kapcsolatban, stb. Úgy gondolom, hogy fel kell fedeznünk és le kell lepleznünk a gyülekezetekben ma is a „farizeusok kovászá”t, a képmutatást, mert hihetetlen mértékben jelen van!

Pál apostol hasonlóan beszél a kovász (bűn) természetéről:

„.... **nem tudjátok**, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja”..... Azért ne régi kovással ünnepeljünk, sem rosszaságnak és gonoszságnak kovászával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában. Azt írtam néktek ama levelemben, hogy **paráznákkal ne társalkodjatok**. **ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi léte**re parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó, vagy részeges, vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. Mert mi közöm ahhoz, hogy a kívül valókról is ítéletet tegyek? avagy **ti nem a belül lévők fölött tesztek-e ítéletet**? A kívül valókat pedig majd az Isten ítéli meg. **Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül.**” 1 Korintus 5:5; 8-13.

Amikor az igében arról van szó, hogy ‘**hát nem tudjátok**’? vagy ‘**hát nem értitek**’? Ezek a kifejezések mindig arra utalnak, hogy ezekben az esetekben a hívők valóban nem tudják, vagy nem értik, miről is van szó.

Úgy tűnik **a hívők és a gyülekezetek** nemcsak az első gyülekezetek életében, de **ma sincsenek tisztában a bűn természetével!**

Sokan valamiféle „tömeghatás” szerint gondolkodva jóhiszeműen azt gondolják, hogy ha egy ember életében van egy kis bűn, vagy egy gyülekezet életében csak egyetlen ember él bűnben, az ‘nagyon jó arány’ és ‘a sok jó legyőzi a kevés rosszat’ és a jó hatására majd el fog tűnni az a kis bűn a gyülekezetből. Jézus azonban arra figyelmeztet bennünket és azt tanítja nekünk, hogy ennek éppen a fordítottja az igaz. Pontosan fordítva működnek a dolgok, mint azt sokan gondolják! Ugyanis egyetlen testvér bűne, „mint a rákfene terjed” és tönkreteszi az egész gyülekezetet, ha rögtön az elején nem lépnek fel a hívők ellene és „nem vetik ki a bűnben élő testvért maguk közül” – kivéve, ha megtér. Ezt a csúnya kifejezést – „vessétek ki magatok közül” – nem én mondom haragos ítélkező stílusommal, hanem Jézus mondja az Ő megmentő szeretetét gyakorolva. Ő ugyanis azt akarja, hogy minden bűn eltűnjön a gyülekezetből, mert a szentség a bűn nélküli életet jelenti, mert „*az Isten akarata, hogy szentek legyetek*”.

Egyszer a szentségről beszélgettem valakivel és megkérdezte: mennyire kell szentnek lenni? Ez úgy értendő, hogy néhány kisebb bűn azért tartósan lehet az életünkben, mert hát ugye senki sem tökéletes. Nem! A szentség a bűnben élő világtól való elválasztottságot jelenti! Ha mégis elkövetünk valami bűnt, akkor van szószólónk az Atyánál, Jézus Krisztus, és ha bűnbánattal járulunk hozzá, Ő megbocsát. Így folyamatosan tudunk szentségben járni, mert ez Isten akarata: „*szentek legyetek, mert én szent vagyok!*”

A „rothadt alma esete”:

Sokan találkoztak már azzal az esettel, hogy egyetlen rothadt alma került több egészséges közé, és ha nem távolítottuk el a rothadtat rögtön az elején, akkor bizony a rothadás tovább terjedt és a többi – vele érintkező – alma is megrothadt. A kovász példázata is erről szól. **Ha a bűnt nem távolítják el rögtön az elején, akkor feltartóztathatatlanul tönkreteszi az egész gyülekezetet.** Félelmetes ugye? Pedig így van. Ezért figyelmeztet Jézus és Pál apostol is nyomatékosan bennünket. Itt egy olyan **szellemi törvényről** van szó, ami **a mi emberi logikánkkal ellentétes módon működik.** Egy kis bűn mindent tönkretesz a gyülekezetben, ha nem lépnek fel rögtön ellene: kiközösítve a bűnben élő testvért a gyülekezetből („nem társalogva” és „nem étkezve vele”) – kivéve, ha megtér.

Sokan ma már nem prédikálnak a bűn ellen, vannak, akik már nem is beszélnek bűnről, a bűnben élő testvér szeretetben való megintését pedig szinte már sehol sem gyakorolják. Inkább azt mondják: ‘majd imádkozunk érte! Ilyen szeretetlenséget mi nem követünk el senkivel szemben. Mi feltétel nélkül szeretünk mindenkit, a bűnben élő testvéreinket is, mert Jézus már akkor szeretett bennünket, amikor még bűnösök voltunk’ – mondják. Ismerősek ugye ezek a szavak. Jézus megmentő szeretetét gyakorolva halt meg értünk, hogy a bűneink miatt el ne kárhozzunk, hanem higgyünk benne és éljünk általa.

Nem szabad azonban összekeverni a megtéretlen, világi emberek és a már megtért, hívő gyülekezeti tagok esetét! Megtért, hívő gyülekezeti tagoktól Isten már elvárja a szentségben élést. Itt olyan testvérről van szó, akik egyszer már kegyelmet nyert, ezért Jézus és Pál apostol is nem imádkozásra szólít fel bennünket, hanem határozott, de szeretetteljes fellépésre a bűnben élő testvérrel szemben. Ez bizony a hívők kötelessége a gyülekezetben („a belül lévők felé”), hogy ítéletet tegyenek, és ha meg nem tér valaki, azt bizony „ki kell vetni a gyülekezetből”. Ez nem törvénykezés és mások ítéltetése, hanem az ige beszél erről nagyon világosan. Ha a többieket – az egészségeket, a hibátlanokat, a szenteket – meg akarjuk menteni a kárhozattól, akikért Krisztus meghalt, akkor a szenteknek – önmaguk védelme érdekében – cselekedniük kell! A gyülekezet csak így tudja megőrizni a szentséget és az erőt. Csak így tud győztes lenni, ha először a bűn elleni harcát vívja meg. Ha egy hamisan értelmezett „szeretet” nevében ezt nem teszi meg, akkor bizony hiába megy harcba bármi ellen utána, csak vereség lehet az eredmény. Értjük már miért nincs a gyülekezetekben erő és miért nem jön a várva várt ébredés?

Előbb meg kell térni mindenkinek, kivétel nélkül!

Elterjedt a gyülekezetekben egy veszélyes tév-tanítás. A szövegkörnyezetéből kiemelve, általános értelemben használva hirdetik, hogy „ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek” – megbénítva ezzel a hívők ítélettételét a gyülekezetben és lerombolva ez által a szentséget. Ennek a tanításnak a szellemi atyja a Sátán, aki azért jött, hogy öljön, raboljon és pusztítson. Tönkre akarja tenni teljesen Krisztus gyülekezetét az Úr visszajövetele előtt. Úgy tűnik, hogy a hívők a test vágyainak engedve nem veszik észre a gonosz becsapását. Az Úr visszajövetele előtti időkben a legfontosabb dolga lenne minden hívőnek, hogy a ‘fehér ruháján’ munkálkodjon, ami ‘a szentek igazságos cselekedete’, hogy okos szűzként, jó reménységgel mehessen a Völegény elé.

Jézus győzelemre hívott el minket. A Jelenések könyvében arra szólítja fel a gyülekezeteket, hogy térjenek meg, mert azt akarja, hogy győztesek legyenek.

Az Úr adjon nekünk bátorságot és valódi szeretetet a hamis szeretettel szemben, hogy meg tudjuk vívni ezt a harcot. Meg kell térni, mindenkinek. Nincs más megoldás. A megtérést semmi sem helyettesíti.

Rólad és rólam van szó! Rólunk van szó!

Az Úr legyen kegyelmes hozzánk.

Ámen.

Az „Élik” cselekedete előhívja a „Sámueleket”

Az Igében vannak szellemi törvények, amik jól megfigyelhetők. Ebből felismerhetjük, hogy hasonló esetekben mi Isten akarta. Látjuk azt, hogy Isten ítéletét mindig előhívja, amikor „a bűn teljességre jut”; mert Ő szent, igaz és kötelessége megítélnie a bűnt.

Hogyan jut teljességre a bűn? Ezt az állapotot fejezik ki az Igében a következő kifejezések:

- amikor az „emberek *gondolata már szüntelenül csak gonosz*”,
- „*elhatalmasodik a bűn a földön*”, sőt az Isten népe között az egyházban is,
- amikor a „*rosszat jónak mondják*”,
- amikor „*a bűnt cselekvőkkel egyet is értenek*”
- amikor a vezetők megalkuvásukkal „*vétkessé teszik Isten népét.*”

Ilyenkor Isten közbelép, beavatkozik. Hogyan lép közbe? Az ő prófétáin keresztül! Isten Igaz Bíró, aki sosem hajt végre ítéletet

- előzetes megvizsgálás,
- az érintetteknek próféták általi előzetes figyelmeztetése,
- a bűnből való megtérés lehetőségének megadása nélkül.

Ezt látjuk Jónás és Ninive estében is, ahol Isten megkönyörült a bűnös városnak (a kihirdetett halálos ítélet ellenére), mert mindannyian (kicsik és nagyok) őszinte szívből megtértek.

Látjuk Isten ítéletét Nőé és Sodoma napjaiban is, amire azt mondta Jézus, hogy „az utolsó napok állapota hasonló lesz Nőé és Lót napjaihoz”.

Isten mindig ellentét-párokból mutatja be a jó (az igazság) és a rossz (a hamisság: a gonoszság) közötti különbséget, megmagyarázva ezzel az Ő állásfoglalását és a nekünk adott javaslatát. Egy ilyen ellentmondásos időszaknak vagyunk tanúi az Éli főpap és Sámuel próféta ellentét-pár bemutatása esetében is. Hiszem, hogy egy hasonló időszakban van ma az egyház is, amit a következő igeszakasz érzékeltet:

„Éli pedig igen vén volt, és meghallotta mindazt, amit *fiai* cselekednek egész Izráellel, és hogy az *asszonyokkal hálják, kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgálnak.* Monda azért nékik: Miért cselekszitek ilyen dolgot? Mert *hallom a ti gonosz cselekedeteiteket mind az egész néptől.* Ne tegyétek fiaim! mert nem jó hír az, melyet hallok; *vétkessé teszitek az Úrnak népét. Ha ember embertársa ellen vétkezik, megítéli az Isten; de ha az Úr ellen vétkezik az ember, ki lehetne érette közbenjáró? De nem hallgatnak atyjuk szavára, mert az Úr meg akarta őket ölni.*” Sámuel 2:22-24

Amikor Éli fiai Éli tudtával és elnézésével egész Izraelt bűnbe vitték, az Istent cselekvésre indította. Isten korábban már figyelmeztette Éli Főpapot Isten emberét küldve hozzá, hogy lehetőséget adjon neki a megtérésre:

„És eljön Isten embere Élihez, és monda néki:**Miért tapossátok meg az én véres áldozatomat és ételáldozatomat, melyet rendeltem e hajlékban? És te többre becsülöd fiaidat, mint engem, hogy magatokat hizlaljátok az én népem Izráel minden áldozatának elejével. Azért így szól az Úr, Izráelnek Istene, jóllehet megmondottam, hogy a te házad és atyádnak háza mindörökké én előttem jár; de most, azt mondja az Úr, távol legyen tőlem, mert akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek, akik azonban engem megutálnak, megutáltatnak. Ímé, napok jönnek, és levágom a te karodat és atyád házának karját, hogy ne legyen vén ember a te házadban. És meglátod az Isten hajlékának szorongattatását, mind ahelyett, ami jót cselekedett volna Izráellel; és nem lesz vén ember a te házadban soha. Mindazonáltal nem fogok mindenkit kiirtani oltárom mellől, te éretted, hogy szemeidet emésszem és lelkedet gyötörjem; de egész házad népe férfikorban hal meg. És az legyen előtted a jel, ami következik két fiadra, Hofnira és Fineásra, hogy egy napon halnak meg mind a ketten.” 1 Sámuel 2:27-36**

Hiszem, hogy van üzenete a mai hívők számára, hogy

- a „Sámuelek” a teljes reménytelenségből – *meddőségből* – születnek,
- „Isten templomában laknak”,
- akik egy ideig együtt élnek Isten egyházának korrupt főpapjaival.

Éli azonban a figyelmeztetés ellenére sem változtatott életmódján. Ezt követően Isten a kis gyerek Sámuelen keresztül hirdette ki Éli Főpap és fiai feletti ítéletét.

„.....Azon a napon **véghez viszem Élin mindazt, amit kijelentettem háza ellen; megkezdem és elvégezem. Mert megjelentettem néki, hogy elítélem az ő házát mind örökre, az álnokság miatt, amelyet jól tudott, hogy miként tették utálatosokká magukat az ő fiai, és ő nem akadályozta meg őket.**” 1 Sámuel 3:11.

Isten – Sámuelen keresztül – Éli háza ellen kihirdetett ítéletét a filiszteusok elleni harcban teljesítette be:

„Megütköznek azért a Filiszteusok, és megveretett Izráel, és ki-ki az ő sátorába menekült; és a vereség oly nagy volt, hogy Izráel közül harmincezer gyalog hullott el. És az Isten ládája is elvéttetett, és meghal Élinek mindkét fia, Hofni és Fineás.” 1 Sámuel 4:10-11

Futár vitte a hírt Élinek a veszteségről:

„Megfutamodott Izráel a Filiszteusok előtt, és igen nagy veszteség lett a népben, és a te két fiad is meghalt, Hofni és Fineás, és az Isten ládáját is elvették. És midőn az Isten ládáját említi, hátraesett a székről a kapufélhez, és nyakát szegte és meghalt.” 1 Sámuel 4:17 -18

Isten ládájának elvesztése azt jelentette Izrael számára, hogy Isten jelenléte nem volt velük többé és nem volt, aki győzelemre segíthette volna őket. Ez az állapot az, amiről a laodiceai gyülekezetnek szóló levél is beszél, amikor Jézus – Isten jelenléte – már a gyülekezeten kívül van, és ezt önelégültségükben észre sem veszik.

Hány gyülekezet éli hasonló módon ma az életét?

Sámuel élete egy új korszakot nyitott Izrael életében, és hiszem, hogy egy új korszak kezdődött el az egyházban is a „Sámuelek” megjelenésével. Akkor is így van ez, ha sokan ezt nem akarják észrevenni és a figyelmeztetések ellenére sem akarnak változtatni életmódjukon. Isten emberei – prófétái – már figyelmeztettek és figyelmeztetnek ma is az egész világon, hogy az egyháznak meg kell térnie az „Éliéhez” hasonló „cool” (langyos, kényelmes) életmódból, ami a megalkuvás, az elnézés, a gyengekezés, a bűn általános megtűrése (a testies vágyak keresése) Isten népe között. Részben már itt vannak és nemsokára még erőteljesebben érzékelhető lesz, hogy Isten előhívja a „Sámueleket”, akik fiatal koruk, vagy friss keresztyén életük ellenére „szellemi csecsemő” szájukon keresztül mondanak ki Istentől való ítéletek végrehajtását korrupt egyházi vezetők felett.

„A csecsemők és csecsszopók szájával erősítetted meg hatalmadat a te ellenségeid miatt, hogy a gyűlölködőt és bosszúállót elnémítsd.” Zsolt 8:3

Isten ezeket munkálja ma. Vannak helyek, ahol helyileg már elhangzottak figyelmeztetések és vannak, ahol Isten talán már az ítéletét is kihirdette és most „rázza” a gyülekezeteket, és a „cséplőszán most keresztülmegy rajtuk” és ez nem az ördög munkája, mint sokan gondolják, hanem Isten ítélete. Isten most minden gyülekezetet megvizsgál és figyelmeztet, ahogyan azt a hét gyülekezetnek címzett levélben látjuk a Jelenések könyvében. Megítélve a gyülekezetek cselekedetét, megtérésre szólítja fel őket.

Ha megtérnek, akkor győztesek lesznek, és **ha** mindvégig kitartanak, akkor dicsőséges jutalom vár rájuk. Jézus ilyen jutalmakat készített el a győzteseknek és állhatatosoknak:

„... aki győz, és aki mindvégig megőrzi az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányokon;” Jelenések 2:26.

„ Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvből, ...” Jelenések 3:5.

„Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet.” Jel 3:12

„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében.” Jelenések 3:21

Úgy fussunk, hogy ne lankadjunk meg, hanem kitartással fussuk végig a pályát és beérjünk a célba, hogy miénk legyen a győzteseknek járó korona.

Mindenért Övé legyen a dicsőség.

Isten előre küldött emberei

A cím talán kicsit furcsának tűnhet számunkra, de amikor József szájából hangzik ez el, akkor sok minden kezd világossá válni:

*„Monda azért József az ő atyjafiainak: Jöjjetek közelebb hozzám! És közelebb mennek. Akkor monda: Én vagyok József, a ti testvéreitek, kit eladtatok Egyiptomba. És most ne bánkodjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradásotokért küldött el engem Isten ti előttetek. Az Isten küldött el engem ti előttetek, **hogy műveljem a ti megmaradásotokat e földön, és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással**. Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten.....”*
1 Mózses 45:4-8

József történetét sokan ismerik. (1 Mózses 37.1-45.28) József történetének szellemi üzenete már az ószövetségi időkben Jézus szerepét vetíti előre, ezért József bizonyos értelemben Jézus „előképének” is tekinthető.

A lényeg mindkét történetben azonos: a saját testvérei juttatják halálra, hogy később megmenthesse őket a haláltól!

József helyzetébe begondolva magunkat, amikor a saját testvéreink „kútba dobnak”, bizonyára nekünk sem az lenne az első gondolatunk, hogy ez valójában Isten tervének része és ennek így kellett történnie. Bizonyára eltelt egy idő, amikorra ez József előtt is világossá vált; a kútban semmiképp. Később a Potifár házában, ahol jó dolga volt még mindig nem, majd erkölcsössége miatt éveket kilátástalanul a börtönben töltve még mindig nem valószínű. Amikor megfejtette a fáraói álmát és hirtelen magas rangra emelkedett (a fáraó jobb keze lett) még mindig rejtve lehetett Isten terve előtte. Amikor azonban Egyiptom egyedülálló gabona tartalékát hozta létre és az egész földön éhínség volt, beleértve a testvéreit is, akkor már világossá válhatott előtte, hogy most kezében a lehetőség, hogy megmentse őket a haláltól. Ebben a helyzetben már nem lehetett kétséges József számára, hogy Isten küldte őt előre a testvérei megmentése érdekében.

Sok ilyen előre küldött emberről olvashatunk a Bibliában. Ilyenek voltak a sorban a mi hitbeli ősapánk Ábrahám, majd Mózes, Gedeon, Zorobábel, Ezsdrás, Nehémiás, Keresztelő János, Maga Jézus, később Pál apostol vagy a későbbi századokban Luther Márton. A mai időkben ilyennek látom személy szerint Paul Washert, hogy csak a mindenki által ismert embereket említsem.

Az ő történetük több dologban talán eltérő, de a lényeg azonos:

- Valóságos emberi konfliktusok közepette Isten „kiragad” egy-egy embert a saját, sokszor a körülötte élők számára kényelmes, de Isten számára nem kedves környezetéből.

- Kiviszi őket a „pusztába”, ahol a „szívükre beszél”.
- Átmennek – sokszor igen nehéz – próbákon, ami a későbbi időszakra való felkészítés része.
- Teljesen összetöri őket és elvégez rajtuk egy jellemformálást, hogy önmaguk számára „semmik legyenek”, már semmit sem várjanak maguktól, hanem egyedül Istentől: Isten alázatosságra neveli őket.
- Isten látásokat ad nekik, hogy vele szoros kapcsolatban élve megismerjék Isten szívét és gondolkozását.
- Isten időnként hosszú éveken keresztül megvárhatja őket, megtanítva őket a mindig cselekedni akaró testi ember számára a legnehezebb dologra: várakozni Istenre és az Ő időzítésére.
- Aztán amikor már teljesen lemondanak mindenről és azt hiszik Isten el is felejtette őket és teljesen alkalmatlanok minden szolgálatra, akkor Isten megkeresi őket és erővel és hatalommal felkenve szolgálatba állítja őket.
- Hogy véghezvigyék saját népük megszabadítását Isten terve szerint.

Itt mindenki által ismert „hősök” neveit soroltam fel, és eszünkbe sem jut, hogy ilyesmi velünk is megtörténhet, mert sokszor meg sem értjük a hasonló eseményekben azt, ami József számára világossá vált. Pedig hasonló esetek sokkal többször megtörténnek ma is, mint gondolnánk, csak nyitva kell tartani szellemi szemeinket, hogy megértsük Isten akaratát.

Bárki, akit Isten kiragad a világból és a Sátán országából átvisz Isten Királyságába, hasonló történésekre számíthat a családtagja és a közvetlen környezete részéről. Ilyen értelemben minden megtért és hívővé lett ember bizonyos értelemben egy „Isten által előre küldött ember”, akit Isten fel akar használni a környezete „halálból való megmentésére”. Kit, ha nem őt, akit ismer a környezete és kell, hogy az újjászületett természete egyeseknek kíváncsú, mások számára haragra ingerlő és támadások sorozatát kiváltó legyen. Sok hívő megtapasztalja Isten hatalmas szeretetét és igazságát és ezt őszinte – megmentő – szívvel továbbadja környezetének és meglepődve veszi tudomásul, hogy társai „keresztre feszítik” vagy „kútba dobják” őt. Ilyenkor jön az első sokk a friss hívők életében, és vannak, akik meg is hátrálnak és elmegy a kedvük a további biztonságtételtől. De tudd meg, hogy te Isten „előre küldött embere vagy” és a sorsod sem lehet jobb, mint fő példaképünké Jézusé: megostoroznak, kigúnyolnak, elutasítanak, kiközösítenek, de mindezt Jézus miatt teszik veled. Jaj nekünk, ha nem üldöznek bennünket. Ez a hívők mindennapi normál életmódjához tartozik. Jézus megmondta:

„Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd”, mert „nem nagyobb a szolga az ő uránál”. János 15.20.

Ezt jelenti keresztyénnek – krisztusinak – lenni a világban:

„Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek, mert éppen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik”. Lukács 6:26

Hívóként egy idő után hozzászokunk a világtól elszenvedett támadásokhoz és tudomásul vesszük, hogy ez a keresztyén életünk része, amivel együtt kell élni és állandó harcban vagyunk a világgal, mert a világ ellenség, aminek fejedelme (ura) a Sátán! Ezt nem szabad elfelejteni sosem a hívőknek, amikor világi, világias dolgokkal barátkoznak! Ha nem üldöznek bennünket, akkor ez annak a jele, hogy már túlságosan világiak vagyunk (a világhoz hasonlóak), ami nem ingerli a világot, mert megbékél egy világias keresztyénséggel, de a keresztyénség igazi – döntésre készítő – kihívás kell, hogy legyen a világ számára, aminek hatására az emberek – látva a hívők krisztusi természetét – vagy megtérnek vagy „megölik, megfeszítik” a hívőket. Nincs Istentől eltervezett középút! Az a fajta „középút”, amit a Laodíceai gyülekezetnek írt levélben az ige langyosságnak nevez, ahol Jézus már nincs jelen a közösségben, az a gyülekezet egy Jézus nélküli vallásos közösséggé válik, amivel Jézus már nem tud közösséget vállalni.

Ilyenkor Isten mindig beavatkozik az eseményekbe. Nem tűrheti azt az állapotot, hogy egy hiteltelen keresztyénség felmutatásával, Jézus nevében megcsúfolják Őt az emberek előtt. Jézus ilyenkor megtérésre szólítja fel az egész gyülekezetet! Vannak néhányan, akik élő kapcsolatban vannak az Úrral, és meghallják ezt a „gyülekezetben”, de sokan nem. Az ige szerint, akik meghallják ők a „győztesek”. Ha ők az ige szerint élnek és cselekednek, az egy idő után elviselhetetlen konfliktusok forrásává válik a „gyülekezetben” belül. Ilyenkor sok furcsa dolog megtörténhet: régi barátok, családtagok egymás ellen fordulása, korábban barátságos testvérek érthetetlen viselkedései..... stb. sőt még a „győzteseket”, mint engedetlen, összeférhetetlen, alkalmazkodásra képtelen, szeretetlen, törvénykező személyeket ki is zárhatják a „gyülekezetből”. Az ige beszél ilyenekről, előre felkészítve a hívőket az ilyen helyzetekre:

„Ezeket beszéltem néktek, hogy **meg ne botránkozzatok. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem. Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy amikor eljön az az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek.....**” János 16:1-4

Minden hívő rémálma, ha saját hittestvérei közösítik ki és „dobnak kútba”, „megölve” bennük az Istenbe és Isten embereibe vetett bizalmukat és a reményt. Hívők minden korban átélnek hasonló helyzeteket, amikor Józsefhez és Mózeshez hasonlóan. „nehéz – pusztaság – időszakon” kell – sokszor magányosan vagy csak néhány ember társaságában – átmenniük.

Ha a Szent Szellem most bizonyosságot tesz neked, hogy ilyen helyzeten mentél át, akkor tudd meg, hogy ez Isten terve az életedben, mert Isten az, aki „előre küldött téged” a testvéreid későbbi megmentése érdekében. A testvéreid tudtukon kívül betöltötték Isten tervét az életedben és tudatlanul cselekedték veled, amit cselekedtek. Ezért mondta Jézus is a kereszten: „... *Atyám! bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.*” (Lukács) Jézusnak is meg kellett halnia, hogy a halálból feltámadva mások Megváltója lehessen. Így neked is át kell menni az ó embered halálán, hogy új életed legyen és meg tudj menteni másokat. Az a sok érthetetlen dolog, és sok nehéz próba, ami egy „pusztai” időszakban történik veled, az mind Isten munkája benned. Meg kell bocsátanod a testvéreidnek és száműzni minden haragot a szívedből a testvéreid iránt, akik halálra adtak téged. Lásd meg ebben Isten akaratát, mert őket felhasználva (megkeményítve) Isten az, aki teljesen össze akar törni téged, hogy ne maradjon semmi az óemberedből, hogy alázatossá válj, hogy már semmit sem akarj saját magadtól tenni, csak egyedül Istentől. Várj türelmesen akkor is, amikor úgy tűnik, hogy nem történik semmi. A nyüzsgő világban élő ember számára ez kínkeserves, de a pusztai ilyen, egy „ingerszegény” környezet, ahol látszólag semmi sem történik. Ez azonban csak a látszat, mert Isten felügyeli mindezeket és látja a te harcaidat (küzdelseidet, bukásaidat, győzelmeket). Ő előtted jár a „pusztában” is!

Ebben a helyzetben legyenek bátorítóak számodra Ézsaiás szavai:

„Ne emlékezzetek a régiekről, és **az előbbiekről ne gondolkodjatok!** Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, **a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizet....., hogy választott népemnek inni adjak.**” Ézsaiás 43:18 -20

Isten előttünk jár a pusztában is, gondoskodik rólunk és utat készít számunkra, amin járnunk kell és ellát táplálékkal is. Ezt látjuk a zsidó népnek az Egyiptomból való kihozatala után is a pusztában. Isten mindenről gondoskodott nekik a pusztában, de ők mégis lázadók, elégedetlenek voltak. Nem bíztak a Mindenhatóban! Isten megvizsgálta a szívüket és sokan elpusztultak. A „puszta” a próba, a vizsga helye, ahol vagy megbukik valaki (meghal) vagy „győztesen”, „érettként” jön ki belőle és a nagyobb kihívásokban is bátran helyt fog állni. A zsidó néphez hasonlóan ne háborogjunk a „pusztában”, hanem figyeljünk Istenre és bízunk benne, mert Ő jó dolgot készít számunkra, csak még nem látjuk. Ha „győztesként” jövünk ki a pusztából, mint Józsué és Káleb, akkor „Isten előreküldött embereiként” vezetni tudjuk Isten népét abban a harcban, ami beviszi őket arra a helyre, amit Ő készített el az Őt szeretőknek.

Van ilyen reménységed, kedves Testvérem?

Ábrahámnak a hitbeli ősapánknak a reménységével kell látnunk a dolgokat, hogy az ő nyomdokaiban járassunk.

„Aki **reménység ellenére reménykedve hitte**, hogy sok népnek atyjává lesz, a szerint, amint megmondatott: **Így lesz a te magod. És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendőss lévén, sem Sárának elhalt méhére; az Istennek ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicső-**

séget adván az Istennek, és teljesen elhitte, hogy amit ő ígért, meg is cselekedheti.”
Róma 4:18-21.

Ábrahám hitt a nagy ígéletben, amit Istentől kapott. Ő szellemi ember volt és nem a láthatókra nézett, mint ma sok hívő. Beteljesült minden az ígéretekből a saját életében a látható világban? Nem!!! Sárától egy fia (Izsák) született és később Izsáknak is csak két fia (Ézsau és Jákób). Tudjuk azonban, hogy Jákób leszármazottai, akik Egyiptomból jöttek ki, már több százezren voltak. Láthatta ezt Ábrahám? Nem.

Lehet, hogy a mi ígéreteinknek is csak egy része teljeseedik be és válik láthatóvá a saját éltünkben, de később (az örökkévalóságban) meg fogjuk látni az életünk és munkánk igazi gyümölcsseit.

Mi a láthatatlan számára kell, hogy munkálkodjunk és az eredmény a láthatatlan világban lesz nyilvánvalóvá. Ami legmegnyugtatóbb számunkra, hogy Isten, aki hű és igaz, mindent tud és lát, és amikor elébe fogunk állni az utolsó napon „megjutalmazza” azokat, akik „vele jártak”.

Kedves testvérem! Nem hiábavaló a mi munkánk, még akkor sem, ha a látható világban sokszor semmi sem látszik belőle!

„Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” 2 Korintus 4:18.

Ezt jelenti a hitben való járás, ami tesz Istennek.

A testi ember arra néz, „ami a szeme előtt van”, de az becsap bennünket, mert azok „ideig valók”. A láthatatlan megragadása az, ami az örökkévaló értéket hoz létre, mert az állhatatos dolgok megmaradnak az örökkévalóság számára az állhatatlan dolgok pedig már itt a világban is Isten megrázó munkája hatására, mint a fövenyre épített ház össze fog dőlni, és a vége pusztulás lesz.

A láthatatlan (szellemi) világra kell szegezni tekintetünket, hogy Istentől látásokat véve elő tudjuk azt hívni a látható világ számára. Isten bátorítani akar bennünket, ezért ha nem is minden, de a láthatatlanból előhívott munkánk egy része bizonyára látható lesz a jelenvaló világban is, ami maradandó gyümölcs lesz, amiben még saját szemünkkel is gyönyörködhetünk, Istennek adva azonban ezért a dicsőséget.

Ez adjon reményt nekünk a próbák közepette, a „pusztában” való járásunkban, mert „...aki mindvégig kitart az üdvözül (megmenekül) „.

„Ne legyünk gyerekek

hanem **az igazságot követvén szeretetben**, mindenestől fogva **nevekedjünk** abban, aki a fej, a Krisztusban;” Efézus 4:16.

Évek telnek el hívő emberek életében és vannak, akik sok év múlva is ugyanott tartanak, a „kisded” korban, ahol kezdetben is voltak, míg mások rövid időn belül óriási léptekkel haladnak előre és „utolsókból elsők lesznek”. Mi a titka a gyors hitbeli előrehaladásnak? Hogyan tudnak a hívők növekedni és eljutni mielőbb az érett, felnőtt korra? Mi Isten akarata és hogyan látja Ő ezeket?

Az igéből is látjuk, hogy sok hívő hajlamos hosszú időn keresztül inkább a „gyerek-korban” maradni, mintha nem akarnának felnőni, felelősséget vállalni és mások felé szolgálni, hanem csak elvárni, hogy mások szolgáljanak feléjük (nevettessék, szórakoztassák), „dajkálgassák” őket. Ezt teszi szavá a Zsidó levél írója:

„Ez idő szerint (már) tanítóknak kellene lennetek, (ezzel szemben) ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek, akiknek tejre van szükségetek és nem kemény eledelre. Mert mindaz, aki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédében, mivelhogy kiskorú: Az érett-korúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre.” Zsidó 5:12.

Isten akarata az, hogy mielőbb érett korra jussunk, hogy **„ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány (dobál) a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által”** Efézus 4.14.

Az igében használt emberi életből vett példával élve és a gondolatmenetet folytatva, a csecsemőket rövid idő után el kell választani a tejtől, és szilárd eledelhez szoktatva őket, a felnőttekkel együtt szilárd, kemény eledellel kell táplálni őket. A gyerekek a kemény eledellel táplálkozva nőnek fel a felnőtt korra. Hogyan lehet eljutni tehát az érett korra? Az érett korúakkal együtt, folyamatosan „kemény eledellel” táplálkozva!

Mit jelent a kemény eledellel való táplálkozás? Jézus így beszél erről:

„Én vagyok az életnek kenyere. A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá, hogy ki-ki egyék belőle és meg ne haljon. Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért. Tusakodnak azért a zsidók egymás között, mondván: Mí-módon adhatja ez nekünk a testét, hogy azt együk? Monda azért nekik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én vére, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.... Aki eszi az én testemet és issza

az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban.... Sokan azért, akik hallják ezeket az ő tanítványai közül, mondának: Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?.....Titeket ez megbotránkoztat? A szellem az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, szellem és élet. Azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet én hozzám, hanemha az én Atyámtól van megadva néki. Ettől fogva sokan visszavonulnak az ő tanítványai közül és nem járnak többé ő vele. Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajon ti is el akartok menni? Felel néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” János 6.48-69.

Másik helyen János apostol a következőt mondja a szellemre és a testre vonatkozóan:

„Ami testtől született, test az; és ami Szellemtől született, szellem az.” János 3:6

Nézzük meg melyek a kemény beszéd jellemzői és milyen hatást az vált ki a hallgatóból?

- **a kemény eledel** a mennyei kenyérből (szellemből) táplálkozik, ezért annak hatása: szellem és élet

- táplálja és megelégti szomjúhozókat, akik szellemi táplálékra vágynak
- megerősíti és bátorítja azokat, akik Őbenne vannak
- a szellem által megvizsgálja a szíveket és megítéli gondolatokat
- döntésre, változtatásra készítet
- akik nem akarnak változni, kellemetlenül érzik magukat, ezért nem szívesen hallgatják: sokan meg sem értik, háborognak ellene, mert ingerli őket (folyamatos kemény tanítás esetén sokan inkább elmennek)

- **ezzel szemben** a tejnek itala (a mesék, könnyed szórakoztató prédikáció) a testet táplálja, amit sokan szeretnek,

- akik viszont szellemi táplálékra vágynak, mert szellemi emberek, ők egy idő után „kiszáradnak és haldokolnak”
- ezért szellemi és örök életük megtartása érdekében máshol keresnek „új legelőt”, ahol táplálékra lelnek és megelégednek

Látjuk tehát, hogy mind a kemény, mind pedig a könnyű eledelnek **szétválasztó hatása** van. Egyáltalán nem mindegy azonban, hogy kik mennek el a gyülekezetből, hogy Jézus a gyülekezetben marad-e vagy Ő is megy az eltávozókkal.

A kemény beszédre tehát mindenképpen szükség van, mert az növeli fel a hívőket az érett korra. Látjuk azonban azt is, hogy sokan nem szívesen hallgatják azt, mert az kihívást intéz feléjük, megítélve gyerekes dolgaikat, testies, vallásos életüket. Sokan nem hajlandók nagyobb odaszánást tanúsítani, valóban halálba adni őemberüket, hanem megmaradnak a testiesség szintjén. Ők azok, akik elfordulnak a kemény taní-

tástól, és Isten ítéletképpen egy tévelygő szellemet küld rájuk, hogy akkor higgyenek a hamisságnak. Az ilyen emberek azok, akiknek „viszket a fülük” és hamis tanítókat keresnek maguknak, akik azt mondják nekik, amit szívesen hallgatnak: az ige szerint ugyanis azok a hamis tanítók, akik azt mondják, amit az emberek hallani szeretnek. Ezek azonban csak jónak látszó féligazságok, azaz hamisságok.

Látjuk ebből az igeszakaszból azt is, hogy a kemény beszéd egy „rosta”, egy próba a hívők sokasága számára, ami – SZÉTVÁLASZTJA – a hívőket és csak azok a kevesek tudnak tovább haladni előre az igazság „keskeny” útján, akik valóban az Övéi. Akik valóban elhitték, valóban megértették, hogy Krisztusnál az örök élet beszéde van és vele akarnak táplálkozni minden nap, mert az életük Krisztus. Azok tudnak eljutni az érett korra, akik taníthatók, mert akarnak Istennek engedelmeskedni és ennek érdekében készek a változásra.

Nincs más megoldás! Vállalni kell a megmérettetést, a „megrázást”, ami azzal a veszéllyel jár, hogy sokan „könnyűnek fognak találatni” és „kihullnak a rostán”. Ha az örök életre akarunk eljutni és eljuttatni az embereket, akkor nincs más mód, növekednünk kell, érett-korúvá kell válni és ahhoz kemény eledellel kell táplálkozni.

Úgy tűnik ma, hogy sok vezető és gyülekezet a könnyű utat választja, ami a „széles út”, ami arról ismerhető meg, hogy a rajta járók „mondják, de nem cselekszik az Atya akaratát” (Máté 7). Ők azok, akik számára Isten „csak” szeretet, aki mindent elnéz, még a bűnt is, aki kegyelmes, és ezzel együtt az igazság helyett hamisságban járnak.

„Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülök; és az igazságtól elfordítják az ő fülöket, de a mesékhez oda fordulnak.” 2 Tim 4:3-4.

Igen, az Ige mondja, hogy „Az **Isten szeretet** és **aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne.**” (1 János 4:16). A Nagy parancsolat is a szeretetről szól: „szeretni Istent és szeretni embertársunkat” (Máté 22.37-39.)

Jézus is arról beszél, hogy

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” János 13:34-35

Az ige elvárása, hogy „minden dolgotok szeretetben menjen végbe.” 1 Kor. 16.14.

Az Isten szerint való szeretet a hívő nélkülözhetetlen és egyetlen, megkülönböztető jele. Nem nélkülözhetjük az Isten szerint való valódi, hamisítatlan szeretetet. Jézus azonban azt is mondta, hogy „én vagyok az **út az igazság** és az élet, senki sem mehet az Atyához csakis én általam.” János 14.6.

Vegyük észre, hogy Jézus az igazsággal **is** (!) azonosítja magát. Ebből az is látszik, hogy **nem lehet az Atyához, és (örök) életre jutni a Krisztusban, az igazságban**

való járás nélkül! Tudjuk azt is, hogy az igazság szószólói minden korban a próféták voltak, akiket Isten példaként állít elénk. Ők Isten kedves emberei voltak és az igazság hirdetése miatt sokszor életükkel fizettek. Szükség van szeretetre, de szükség van az igazságban való járásra is. Tudjuk, hogy lehet az igazságot nyersen, szeretet és bölcsesség nélkül is közvetíteni. Ilyenkor a közlés nem Isten szerint való módja miatt az emberek – jogosan – elutasíthatják az igazságot is. Mondhatjuk úgy, hogy **nem hiteles az igazság – nem igazság az igazság – szeretet nélkül**, mert mindkettő Isten lényeges természetét képezi. Ez azonban fordítva is igaz: **nem hiteles a szeretet – nem szeretet a szeretet – igazság nélkül!**

Látjuk tehát, hogy az igazság és a szeretet egymástól elválaszthatatlanok, mert mindkettő Isten természetének lényeges része, tulajdonsága. Az ige szerint Isten természetének ez a két fontos jellemzője – az igazság és a szeretet – együttes jelenléte biztosítja a hitben való növekedést. Erről ír Pál apostol az efézusiaknak írt levelében:

*„az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva **nevekedjünk** Abban, aki a fej, a Krisztusban;”* Efézus 4:16.

Az érett-korúságra, a felnőtt-korúságra való eljutáshoz elengedhetetlenül szükséges tehát, hogy az igazságot kövessük, de szeretetben. Ez a növekedés útja!

Vigyázzunk! Ha valami lágy, érzelmi szeretetet próbálunk gyakorolni Isten nevében, de Isten igazságának mellőzésével, az nem az un. *agape*, hanem egy hamis szeretet. Isten nem adja a nevét és a hatalmát olyasmihez, amihez nincs köze. Ha egy hamiságnak akarjuk a hívőt megnyerni Isten nevében, egy hamis szeretetet gyakorolva, akkor valójában varázslást követünk el, ami gonosz dolog Isten előtt.

Sok ige figyelmeztet bennünket az **utolsó idők nagy veszélyére, ami a hitetés, a megtévesztés**. „Sok hamis próféta fog jönni, akik sokakat elhitetnek” Máté 24.11.

Vegyük észre! Kinek érdeke az, hogy sok hívő a kiskorúságban maradjon és ne jusson el soha az érett korra, hogy ne alakuljon ki a megkülönböztetési képessége, és ne tudjon különbséget tenni jó és rossz között? Mi lesz annak a következménye, hogy nem fognak rendelkezni megkülönböztető képességgel? Igen, könnyen megtéveszthetők lesznek! Igen, ez a Sátán érdeke! A kiskorú – „viszkető fülű” – hívők alkotják a sok hamis próféta áldozatainak nagy táborát.

Sok kiskorú hívő most „élet-veszélyben” van! Egy mód van a megmenekülésre: az igazság szeretete és az igazságban való növekedéssel eljutni mielőbb az érett korra, hogy gyakorlott érzékkel tudjon mindenki különbséget tenni igaz és hamis között. Az Úr akarata az, hogy minden hívő eljusson az érett korra, hogy akiben az Úr elkezdte a jó munkát, be is tudja fejezni azt, mert csak az fog tudni megmenekülni.

„Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, mert ők megelégtetnek.” Máté 5:6

Kik lesznek azok, akik meg fogják elégíteni őket?

Világosan kell látnunk a fentiek alapján, hogy valójában csak azok szolgálnak Krisztusnak, akik az igazságra szomjúhozókat megelégitik, akik továbbra is kiskorúságban tartják a hívők széles tömegét, azok valójában az ellenség, a Sátán szolgálatában állnak. Nincs középút! Csak „keskeny út” van, ami az örök életre vezet és „széles út”, amin sok testies hívő jár, ami a kárhozatra vezet.

Kik lesznek azok, akik Krisztushoz hasonlóan vállalják az igazság megalkuvásmentes hirdetését? Kik lesznek azok, akik készek lemondani a sokaság látványáról, az embereknek való tetszésről, a népszerűségről? Kik lesznek azok, akik készek vállalni nagy létszámú gyülekezetük „megrostálását”, hogy sokan otthagyják őket a megalkuvásmentes, tiszta igazság hirdetése miatt? „Aki embereknek akar tetszeni az Isten szolgálója nem lehet”. A kemény beszéd miatt sokan el fogják hagyni őket, mert *„nem nagyobb a szolga az Ő Uránál”*, mert vannak ma is, akik *„a tiszta tudományt el nem viselhetik, és az igazságtól elfordítják a fülüket”*.

Jézus nem félt a kemény eledel kiadásától! Ha valóban Őt akarjuk követni, akkor nekünk sem kell félni tőle! Bátorítson bennünket, hogy *„a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk, mivelhogy **nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.**”* 2 Kor 4:17-18.

Élet a „gyülekezeten” kívül

Ma is jól emlékszem rá, hogy a műszaki tanulmányaim során több mint negyven évvel ezelőtt – a rácsos szerkezetű hidak tervezése kapcsán – a professzor a következőt mondta:

„Tudják fiúk, ha a híd súlypontja a hídon kívülre esne, akkor a vonatnak a híd mellett kellene közlekedni!”

Ez elég humorosan hangzik, valószínűleg ezért is maradt meg az emlékezetemben. Az elmúlt két évben – az intézményes gyülekezetből való kijövetelünket követően – sokszor eszembe jutott ez a mondás: „Lehet, hogy mi most a híd mellett haladunk?”

A gyülekezet az Ige szerint a hívőknek olyan közössége, akik Jézus köré gyülekeznek. Mondhatjuk úgy is, hogy a gyülekezet esetében Jézus a középpont, a „súlypont”! Általában ez így is van, de mi van akkor, ha ez az egyensúly felborul és a „súlypont” a gyülekezeten kívülre kerül?”

Az Ige a Jelenések könyve 2. fejezetében hét gyülekezetről beszél, ahol János apostol az Egyház állapotáról prófétál. Ennek egy része már beteljesedett, de másik része beteljesedésre vár. Megdöbrentő, hogy az Egyház egészét reprezentáló hét gyülekezetből Jézus hat gyülekezet állapotát nem tartja megfelelőnek és gyülekezetek teljeségét megtérésre szólítja fel. A győzteseknek járó koronát – a megtérésre felszólított gyülekezetekben – *csak azoknak a személyeknek ígéri, akik megtérnek*. Ebből láthatjuk, hogy most elsősorban nem annak az ideje van, hogy a világ megtérését szorgalmazzák a gyülekezetek, mert ahhoz előbb az Egyháznak kellene megtérni, saját magát megmenteni.

Az említett próféciában talán a legmegdöbrentőbb – a sorban az utolsóként említett – Laodíceai gyülekezet állapota, ami sok gyülekezet állapotát tekintve a Jézus visszajövetelét megelőző időszakot jellemzi, és ez sok gyülekezet számára elgondolkodtató kell, hogy legyen ma. Ha valaki úgy gondolja, hogy rájuk inkább a másik öt gyülekezet jellemzője jobban ráillik, a megoldás akkor is ugyanaz, mint a Laodíceai gyülekezet estében: meg kell térni! Jézus a Laodíceai gyülekezet állapotát úgy látja, hogy ők ugyan teljes mértékben meg vannak elégedve magukkal és a gyülekezetük állapotával és nagyon jól érzik magukat, csak éppen Jézus az, aki az ajtón kívülről kopogtat.

„Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyi székében. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.” Jelenések 3:19-22

Az egész gyülekezetet megtérésre szólítja fel Jézus és győzelmet csak azoknak a személyeknek ígér, akik megtérnek: *győznek*.

Figyelemre méltó az is, amit a János evangéliumban olvashatunk, amikor az Ige arról beszél, hogy a „gyülekezetekből kirekesztenek titeket”:

„Ezeket beszéltem nektek, hogy meg ne botránkozzatok. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem.” János 16:1-3

A korinthusi gyülekezetnek írt levélben Pál apostol a következőkről beszél:

„Viszonzásul (mint gyermekeimnek szólok) tárjátok ki ti is szíveteket. Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezése Krisztusnak Béliállal? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek. Annakokáért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, és leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.” 2 Kor. 6:13-18

Itt egy olyan állapotról beszél az Ige, amikor Jézus (az Atya) már felszólítja az övéit, hogy ne vállaljanak közösséget a gyülekezetben Isten természetével össze nem illő dolgokkal és *szakadjanak el tőlük, menjenek ki közülük* és Ő magához fogadja őket és Atyjuk lesz nekik.

Itt kanyarodhatunk vissza a bevezetőben említett kis történethez, hogy előáll egy olyan furcsa állapot, amikor

- lesz egy közösség, amely „gyülekezetnek” nevezi magát és éli a maga mindennapi életét és meg lesz győződve, hogy Jézus közöttük van és Isten-tiszteletet cselekszik,
- amikor kirekeszti maga közül azokat, akik az Övéi, és így ők a gyülekezeten kívülre kerülnek. Az Atya – Jézus – azonban megígéri nekik, hogy nem kell félniük, mert „magához fogja fogadni Őket” – velük lesz. Tehát, *ha kimennek, valójában ők lesznek az igazi gyülekezet!*

Ebben az esetben tehát az igazi hívők már a „gyülekezeten” kívül vannak és a középpontban lévő Jézus körül gyülekeznek, aki velük lesz. Az igazi gyülekezet tehát már a névleges „gyülekezeten” kívül működik és ez az eset az, amikor viccesen szólva „a vonat már a híd mellett közlekedik”. Ha a *gyülekezeti élet* „súlypontja” (középpontja)

Jézus a „gyülekezeten” kívülre kerül, akkor a valódi gyülekezeti életet is a „gyülekezeten” kívül kell megélni.

A világ ma óriási erővel nyomul be a gyülekezetekbe és a pásztorok egzisztenciális okok, hírnév vagy félelem miatt sokszor megalkudnak dolgokkal és nem mernek határozottan fellépni a bűn ellen – a szentség mellett –, attól való félelmükben, hogy sokan elmennek. Pedig ez nem lehet alternatíva kérdése, mert *az Úr parancsa az, hogy „szentek legyetek”, mert Én (is) szent vagyok!* Ha a gyülekezet megalkuszik és megtűri a bűnt maga között csak idő kérdése, hogy „egy kicsiny kovász az egész tésztát megkelessze”. Látnunk kell azt is, hogy ha a bűnt nem szorítja ki a gyülekezet, akkor a bűn fogja kiszorítani a szentséget, mert a kettő nem keveredhet egymással!

Ma már sok gyülekezet befogadja a sorai közé az Ige szerint – paráznaságnak minősülő – együtt élő párokat, az elvált és újraraházasodott – az Ige szerint házasságtörésben élő – párokat, sőt esetenként a vezetők, akiknek példaképeknek kellene lenni, maguk is ilyen bűnben élnek és ezért másokat is fenntartás nélkül befogadnak és megáldanak. Ma már egyre többet hallunk róla, hogy külföldön terjed azoknak a gyülekezeteknek a száma, akik a homoszexuálisokat is befogadják, sőt pásztorrá, püspökké is „felszentelik” őket. Ma ezért sok igazi hívő „gyötrődik lelkében, mint Lót Sodomában”. Jézus megmondta, hogy a visszajövelele előtti állapot hasonló lesz Noé és Lót napjaihoz. Lót is angyaloknak kellett kirángatnia Sodomából, hogy Isten megmentse őt és végre tudja hajtani az ítéletet Sodomán. Ma Lóthoz hasonlóan sok igaz hívő gyötrődik azon, hogy mit tegyen, mert a Vádló szüntelenül szakadással vádolja őket, hogy *„ne hagyd el a gyülekezetet!”*. Ez az Ige azonban – a szövegkörnyezetét vizsgálva – arról szól, hogy valaki ne menjen vissza a világba. A mi esetünkben pedig már arról van szó, hogy ki kell jönni abból a „gyülekezetből”, ahol a világ már benn van, mert *a gyülekezet a világból kihívottak közössége.*

Ma sokan tekintenek a híres Mega-gyülekezetekre és 8-10 fős hívő közösséget csak „imacsoportnak”, „házi csoportnak”, „fiókgyülekezetnek” vagy „leánygyülekezetnek” neveznek. Ki találta ki ezeket? Ilyenekről sehol sincs szó az Igében! Kis és nagy gyülekezeteket emlegetnek a hívők, az Ige azonban sehol sem említi a gyülekezetek létszámát, és nem beszél kis – és nagy gyülekezetekről sem! Nem a létszám a fontos, hanem az igazságban és a szentségben járás, és hogy az Úr a hívők között legyen. A gyülekezet – a világból való kihívását és elválasztottságát tekintve – alapvetően és egyértelműen egy minőségi és egyáltalán nem mennyiségi kategória! Az Ige egyértelműen beszél viszont arról, hogy mennyi az a minimális létszám, amikor már erőteljes hívő közösségi életet lehet megélni:

„Bizony mondom néktek: Amit megköttök a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz. Ismét, mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük”. Máté 18:18-20

A menny kötésének és -oldásának hatalmával már két, három hívő össze tud jönni és az Atya megadja a kéréseiket, ha mindenben egy akaraton vannak! Sokan ismerik ezt az Igét, de leértékelik fontosságát, pedig ez az erőteljes közösségi élet alapja, ami már önmagában is életképes és hordozza egy nagyobb létszámú közösség minden tulajdonságát: ez a „plánta”. Pál apostol a missziós útja során új gyülekezeteket „plántált”, amik utána mások munkája során növekedtek tovább.

Sok „lelkében gyötrődő” hívő félelemben van, hogy mi lesz, ha „kimegy a gyülekezetből”. Ha a világ már visszafordíthatatlanul benn van a „gyülekezetben”, az Úr szól, hogy ki kell menni. Az „Úr a távozókkal együtt megy” és „közöttük lakik”. Nem egy nagy létszámú, gyülekezetnek nevezett közösség az, ami biztonságot ad a hívőknek (főleg, ha az Úr már nincs is ott), hanem az, ha az Úr velük van. Ebben az esetben, ha csak ketten, vagy hárman jönnek is össze az Ő nevében – még ha saját lakásukon –, ahogy az első gyülekezetek életében is látjuk, Isten megáldja őket. Kell nekünk nagyobb áldás annál, hogy az Úr velünk van, amiben az első gyülekezetek is részesültek?

Ma sok „újszövetségi gyülekezetben” jellemző módon még mindig sok Ószövetségi elem található. Az Ószövetségi „gyülekezetet” négy dolog jellemezte:

- **Templom** – mondhatnánk állandó helyen lévő épület (gyülekezeti ház), ahol a hívők egymással és az Úrral találkoznak,
- **A néptől** (laikusoktól) **különválasztott** – „felszentelt” **papság**,
- A Templom – az Imaház és a papok (fizetett szolgálók) fenntartására szolgáló **Tized**, és az
- **Isten népének tett ígéretei**.

Az ezekben való gondolkozás és az ezekhez való ragaszkodás sok embert megköt ma, de ne felejtsük el, hogy az Újszövetségben ezek már nem érvényesek, mert

- **MI MAGUNK vagyunk a TEMPLOM** – az Úr belénk költözött a Szent Szellem által és Jézus közénk jön, ott ahol éppen összegyűlünk (erről beszélt Jézus a samáriai asszonnyal és az már attól fogva érvényes volt),
- **Minden hívő királyi pap**, papi szolgálata van, amit sajnos a hívők nehezen akarnak felvállalni.
- **A hívők bővülködése mások szükségét kell, hogy szolgálja** (a 2 Kor. 8.13 szerint, ami sokszor jóval több, mint a tized).

Ha az Úr velünk van, ki lehet ellenünk, hiszen tudjuk, hogy „erősebb az, AKI bennünk van, mint az, aki a világban van”. Vannak saját házaink? Igen! Mitől félünk? Mi Ábrahám hitének örökösei vagyunk!

„Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik. Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő vala, és kimegy, nem tudván, hová megy.” Zsidó 11:6-8

Ábrahám Mezopotámiában otthagyta a megszokott, kényelmes környezetét, tágabb értelemben vett családját és (feleségével, Sárával és unokaöccsével Lóttal: összesen *hárman*) „kimentek a szülőföldjükről”, hogy az ígéret helyére – Kánaán földjére – menjenek. Ígérete volt egy örökségre, jóllehet valójában „nem tudta, hová megy”.

Jézus fel akarja építeni az Ő egyházát (ezt senkinek nem engedi át) és a Menyasszonynak fel kell készítenie magát a Vőlegény fogadására.

Ezt okos szüzek módjára kell tenni, felkészülve olajjal és lámpással, a megfelelő időben kivonulva a Vőlegény elé. Az Úr visszajövetele előtt, az Övéinek időben el kell kezdeni a felkészülést, hogy bolond szüzek módjára le ne késsék az Úrral való találkozást. Ha valaki nem akarja lekésni az Úrral való találkozót, akkor azoknak az okos szüzek példáját kell követni, nem törődve a bolondok hiányosságaival, hogy amiatt késsék le az Úrral való találkozást. Ez nem önzés részükről, hanem örök élet kérdése! Ha megpróbálnának a bolondokon segíteni, mindannyian elvesznének!

Úgy tűnik, hogy szaporodnak az utolsó idők figyelmeztető jelei. Az Úr „az ajtó előtt áll” – jön vissza –, ahogyan a Laodiceai gyülekezetnek is írta. Nincs tehát idő a késlekedésre.

A Jézust visszaváró és a Vőlegénnyel való találkozásra készülő Menyasszony nem a ma „gyülekezetnek” nevezett szervezetek összessége lesz, akkor sem, ha valakik valamikor elmondták a befogadó imát, vagy az ajándékok is működnek náluk és szolgálnak, hanem minden gyülekezetből csak azok a személyek, akik mindvégig kitartanak; hallják az Úr hangját és engedelmeskednek Neki: ők a győztesek!

Az okos szüzek csapata a győztesek csapata!

Egyetlen gyülekezetet dicsér csupán meg az Úr a Jelenések könyvében, akiket nem szólít fel megtérésre, sőt már jelen állapotukban is győzteseknek nevezi őket és ez a Filadelfiai gyülekezet. Nekik az Úr, mint SZENT és IGAZ mutatkozik be. Figyelemre méltó, hogy ezt a győztes gyülekezetet a következők jellemzik:

- nem a nagy erő (mert kevés ereje van), hanem
- a testvéri szeretet (filadelfia),
- az igazságban és szentségben való járás,
- az Úr nevének megdicsőítése (és nem a cselekedetekkel való megtagadása),
- és az Úrnak való engedmesség.

Mit szól hozzánk az Úr? Halljuk a hangját? Engedelmesek vagyunk Neki?

Győztesek vagyunk? Ez a kérdés ma. Ne legyünk balgatagok, hanem okosak!

Természetes gyülekezet

Az elmúlt több mint tíz év során megtapasztaltuk az un. „intézményes gyülekezet” áldásait és ezzel együtt a felekezeti típusú szerveződésből származó korlátokat is. Ezt követően a több mint egy év „természetes gyülekezeti” tapasztalat alatt sok olyan felismerésre jutottunk az Igéből, amik eddig rejtve maradtak előttünk és a közösségi élet olyan mély megélésére jutottunk el, ami korábban lehetetlen volt számunkra. Megtapasztaltuk egyrészt a közösségi életnek azt a szabadságát, amit a felekezeti kötöttség hiánya tett lehetővé, és érzékelhetővé váltak az „intézményes gyülekezeti” közösség megélésének korlátai is. Az alábbiakban néhány gondolattal – messze-menően nem a teljesség igényével – érzékeltetni szeretném azokat a tapasztalatokat, amiket a „természetes összegyülekezések” során szereztünk.

Miért jönnek létre és kikből alakulnak ezek a gyülekezetek?

Sok írás jelenik meg manapság, amik erről a témáról szólnak. Organikus, egyszerű, természetes vagy házi gyülekezetek címszó alatt, de alapvetően ugyanarról van szó.

Sajnos általánossá vált az intézményes gyülekezetek körében egy mennyiségi szemlélet és ennek érdekében különböző korszerű, világi – média és marketing – módszerek felhasználása és a világhoz sok tekintetben való alkalmazkodás, amikkel könnyebb „átmenetet” igyekeznek biztosítani a világban élő embereknek a gyülekezetbe való bejutásához. Ez a keresztyén normák egyértelmű leértékelését jelenti, nagy tömegű passzív, felületes keresztyénséget eredményezve. Ezért ezek a közösségek önmagukban, alapvetően nem tudják azt a krisztusi – minőségi szintet – biztosítani, amit az igazi keresztyénség jelent. Ez csak kisebb – családias – közösségekben érhető el, valódi tanítvánnyá válás által. Ezért az utóbbi években egyre több olyan hívó hagyta el az un. „intézményes gyülekezeteket”, akik valódi – minőségi – keresztyén életre vágnak, amit kisebb közösségekben un. „Házi gyülekezetekben” igyekeznek megélni. Ez egy elég erős elválasztódást eredményez a két „gyülekezeti tábor” („intézményes gyülekezetek” és a „gyülekezeten kívüliek”) között, akik a hívó élet megközelítése és a keresztyénségről alkotott eltérő nézeteik miatt egyébként sem igazán értik és sajnos sokszor nem is akarják megérteni egymást. A „gyülekezeten kívüliek” a helyzetüket sokszor egy szükséghelyzetként – kis közösségekben – élik meg, de ugyanakkor látjuk azt is, hogy Kínában és Indiában óriási méretekben terjednek a „Házi gyülekezetek”, ahol az üldözések miatt nem is lenne lehetőség nyilvános összejövetelekre. Ennek ellenére a házaknál lévő összegyülekezések óriási növekedést eredményeznek a házi közösségek folyamatos megsokszorozódása által. Ez sok dologra ráirányítja ma a figyelmet és elgondolkozásra késztet. A házi gyülekezeti körben a gyülekezetnövekedést nem az intézményes gyülekezeteknél elterjedt módon – hívni kell az embereket a gyülekezetbe – értelmezik, hanem újabb és újabb házi gyülekezetek plántálásának eredményeként, megtöbbszöröződéssel. Ebből is látszik, hogy ez **egy teljesen más út**, mint, amit korábban mindannyian megszoktunk. Az egész világon kialakult egy „Házi gyülekezet mozgalom”, ami egy érdekes, szokatlan színfolt a gyülekezeti palettán,

kényszerűségből elkülönülve a sajnos sokszor eléggé elvilágiasodott – a szentség tekintetében nagy engedményeket tett – intézményes, esetenként „mega” gyülekezetektől.

Ezzel együtt, de ettől függetlenül is – keresve a biblikus gyülekezet képét és működési módját – az utóbbi időben egyre többen fordultak az első keresztyén generáció gyülekezetének kutatásához, a biblikus gyülekezeti formák és működési módok újra felfedezéséhez. Erről szól Derek Prince „Isten gyülekezetének újrafelfedezése” és Frank Viola „A gyülekezet újragondolása” két, közelmúltban magyarul is megjelent legfrissebb könyve.

Ezekből – és főként az Ige alapján – világossá válik számunkra, hogy a gyülekezet működési kereteit egy **település (város) és a házak** határozzák meg. Az Igében a gyülekezet fogalmához minden esetben egy-egy város neve kapcsolódik (a gyülekezeteknek nincs címkével ellátott neve) és **az egy városban lévő újjászületett hívők egybegyülekezése alkot egy biblikus gyülekezetet, ami összegyülekezik házanként is.**

Mindezzel együtt látnunk kell az Igéből az Apostolok cselekedetei és a különböző városokban lévő gyülekezeteknek címzett levelek alapján, hogy mindig **egy város** (Jeruzsálem, Antiokhia, Efézus, Korinthus, Filippi stb.) **voltak a gyülekezet egybegyülekezésének a határai, ahol a hívők egységét fel tudták mutatni a világ felé. A nagy városi gyülekezetek által kiformált városi egységben a házak nem, mint egy zárt, önálló „Házi gyülekezet” jelentek meg, hanem a nagy (városi), egységet alkotó gyülekezet (teljes egybegyülekezés) kisebb közösségeiként, akik naponta házanként is összegyülekeztek.** A keresztyénség első évszázadában, amiről az Apostolok cselekedeti szólnak, növekedett a gyülekezet a legdinamikusabban. Nem volt állandó üldözés, nem voltak speciális összegyülekezési helyek, hanem nyilvánosan (Salamon tornáca, folyóparton...) és házaknál jöttek össze. Ma sokszor a gyülekezet fogalma és a működési gyakorlat épületekhez kötődik, ami közelebb áll az ószövetségi gyakorlathoz. Az Új-szövetség alapján tudjuk, hogy Isten nem „kőből csinált templomokban lakik”, hanem „élő kövekből” (emberekből) álló templomban, ahol mi magunk is a Szent Szellem temploma vagyunk. Észre kell venni, hogy az első generáció egyháza egy természetes körülmények között működő egyház volt. Maga Jézus is arra mutatott példát nekünk, hogy szakított az akkori hagyományokkal. Szolgált ugyan néhányszor templomban is (Jeruzsálem, Kapernaum), de sokszor bement a házakba (Márta és Mária, Lévi vámszedő) és nyílt téren (Siloám tava, utcák, Gadarénusok földje, Olajfák hegye, Jákób kútja) élte a mindennapi természetes életét a tanítványokkal. Ha ide akarunk mi is „visszamenni”, aminek szükségességét egyre többen látják ma, akkor egy természetes, hétköznapi, családi hívő életben kell gondolkoznunk és a mi szolgálatunk is hasonló helyeken kell, hogy történjen.

Alapvetően nincs tehát szükségünk állandó, speciális épületekre, mert használhatjuk a hívő családok házait és nagy egybegyülekezésekhez – jó időjárás esetén – a nyílt nagy tereket, parkokat, valamint hidegebb időszakokban bérelhetünk színháztermeket, stadionokat és oktatási intézményeket, mint ahogyan Pál Athénben az Aeropagoson szolgált és Efézusban a Tirannus iskoláját vette igénybe..., de a bázis akkor is a hívő házak voltak: Gájus háza, Lídia háza, Priscilla háza, Krispos háza stb., amik

- az adott városban elindult **gyülekezetplántálás** eredményei,
- a további evangélizáció és **többszöröződés kiinduló pontjai**,
- valamint **az apostolok későbbi missziós útjainak állomáshelyei voltak**.

Ebből a szempontból a mai un. „Házi gyülekezetek” egy jó starthelyzettel és gyakorlattal rendelkeznek egy eljövendő nagy ébredés embertömegének fogadása szempontjából.

Észre kell vennünk Isten bölcsességét a **házak felhasználásában**:

1. A meglévő házak **felhasználása rendkívül gazdaságos**. Nem szükséges speciális intézményeket nagyon rossz hatékonysággal működtetni. Nem kell sok esetben főállású szolgálókat fizetni, hanem ezek a pénzügyi források a szegényekről való gondoskodásra csoportosíthatók át, ami a gyülekezet egyik fontos szolgálata (Gal. 2.10).
2. A házak felhasználásával valóságosan (látható) módon is ki tudják fejezni azt, hogy a **gyülekezet Isten családja**. A **szoros családias közösség** rendszeres megélése lehetőséget ad az egymásról való **nagyon gyakorlatias gondoskodásra**, mert a házakba való bejárással nyilvánvalóvá válnak az emberek valóságos szükségai. A szoros közösség kizárja a képmutatás lehetőségét, az gyorsan lelepleződik. Természetessé válik az őszinte nyílt kapcsolat a tagok között.

„És minden nap egy akarattal kitartva a templomban, és **megtörve házanként a kenyeret, részesednek eledelben** (szegények is) **örömmel és tiszta szívvel**. (Apcs 2:46)

3. A ház nagyon gyakorlatias hely **a gyülekezet plántálásra, evangélizálásra**. A hitetlen családtagok és rokonok „közé” beköltözik a gyülekezet a házba, ami lehetőséget ad arra, hogy a hitetlen családtagok belelássanak a gyülekezet életébe. Ez két szempontból is előnyös: egyrészt a gyülekezet ki van téve a világ kritikus megítélésének (a gyülekezet a mindennapi életben jó bizonyosság kell, hogy legyen a világ számára), másrészt egy szeretetteljes, kíváncsi élet bemutatásával „felébreszti a vágyat” az emberekben az Isten szeretete utáni vágyakozásra. A hívők és hitetlenek életmódja közvetlenül konfrontálódik egymással: a világosság a sötétségben fénylik, ami megítéli (kárhoztatja) a hitetlen emberek bűnös életmódját. A ház egy természetes evangélizációs hellyé válik, ahova sokkal könnyebb elhívni egy vacsora-összejövetelre a szomszédokat és a barátokat, mint a „misztikus” gyülekezeti házban, amit mindig csak kívülről látnak az emberek, amiről fogalmuk sincs, hogyan nézhet az ki belülről és milyen bonyolult ceremóniák lehetnek ott, amit ők egyáltalán nem ismernek. A világi embereket olyan házba lehet hívni, ahol esetleg már többször jártak, ami hasonló az övékéhez, ahol hasonló dolgok történnek, mint az ő házában. Semmi sincs tehát, ami korlátozná őket abban, hogy eleget tegyenek a meghívásnak, ha egy barátjuk vagy a család egyik tagja kedvesen hívja őket.

„Volt pedig Cézáréában egy Kornélius nevű férfiú, százados az úgynevezett itáliai seregből. Jámor és **istenfélő egész háza népével egybe**, ki sok alamizsnát osztogat a népnek, és szüntelen könyörög Istennek....És másnap (Péter) eljutnak Cézáréába. Kornélius pedig várja őket, **egybegyűjtven rokonait és jó barátait.**” Ap.csel. 10:1-2, 24.

„És mindennap a templomban és **házanként** nem szűnnek meg tanítani és **hirdetni** Jézust, **a Krisztust.**” (Apcs 5:42)

4. A ház kiváló hely a kis közösségben való gyakorlatias **tanítványképzésre**:

„Hogy semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek, és **tanítsalak titeket** nyilvánosan és **házanként**” Ap.csel. 20:20.

5. A ház a kisebb közösség miatt kiváló hely a **szolgálati ajándékokban való növekedésre és azokkal „egymás” felé való szolgálatra, hogy mindenki gyakorolni tudja királyi papságát.**

„... **mindeniteknek** van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. **Mindenek épülésre legyenek.**” 1Kor 14:26.

„Ti magatok is **mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá**, hogy **lelki áldozatokkal áldozzatok**, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.... Ti pedig választott nemzetség, **királyi papság**, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket;” 1Pét 2:5, 9.

Továbbá lehet a kis közösségekben inteni (vigasztalni, bátorítani), tanítani „**egymást**”..... Kolossé 3.16.

6. Hívők felkészítése egy valóságos életre, **érett példák – presbiterek – példamutatása által történik, mind a hívők, mind a gyerekek felé** egy természetes környezetben és nem egy elszeparált vasárnapi iskolában.

„A **köztetek lévő presbitereket** kérem én, a presbitertárs,**Legeltessétek** (pásztoroljátok) az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arramint **példányképei** a nyájnak.**Hasonlatosképpen ti ifjabbak engedelmeskedjétek a véneknek** (presbitereknek): **mindnyájan pedig, egymásnak engedelmeskedvén**, az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatósaknak pedig kegyelmet ad.” 1 Péter 1-5.

7. **Gyógyulás a gyülekezetben az Úr ígérete**, a „szövetség” és nem a gyógyítás ajándéka, hanem a presbiterek (vén) és a hívők egymás felé való szolgálata alapján.

„Beteg-e valaki köztetek? Hívja magához a **gyülekezet véneit**, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik néki. **Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: ...**” Jakab 5:14-16.

„Azért aki **méltatlanul** eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, **vétkezik az Úr teste és vére ellen. Próbálja meg azért az ember magát**, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyon abból a pohárból, Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. **Ezért van ti köztetek sok erőtlén és beteg**, és alusznak sokan. **Mert ha mi ítélnénk meg magunkat, nem ítéltetnénk el.** De mikor ítéltetünk, az Úrtól taníttatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk.” 1Kor 11:27-32.

Látjuk tehát, hogy **Isten a gyülekezetek életében a házaknak fontos szerepet szánt**, ezért hiszem, hogy a jövő gyülekezetének életében szintén fontos szerepet kell, hogy kapjanak.

Ma a „Házi gyülekezet” mozgalomban egy-egy „Házi gyülekezetet” önálló, zárt egységként kezelnek. Látnunk kell azonban, hogy az Ige nem beszél olyanról, mint „**Házi gyülekezet**”, beszél viszont olyanokról, hogy az egy városban élő hívők **egybegyülekeztek** nyilvánosan és összejöttek **házanként** is. Ez azt az isteni gondolkozásmódot mutatja, hogy az **egy város** hívői képezték **az egész** gyülekezetet, akik **részekben – házanként** is – rendszeresen összejöttek. A Biblia szóhasználata szerint a gyülekezet mindig egy város nevéhez kapcsolódik.

Néhány példa az apostoli időkből:

Pld. a **Priscilla „házánál lévő” gyülekezet** a város Isten királysága számára való birtokba vétel kezdetekor olyan kicsi volt, hogy elfért egy házban. A növekedés eredményeként nem hagyták el a házat és béreltek vagy építettek maguknak nagyobb épületet, mint azt manapság szokás, hanem **osztódtak (többszöröződtek)** és **több háznál jöttek össze: ezt jelenti az „összejöttek házanként” kifejezés.** Ez azt is jelenti, hogy **egy városban egy gyülekezet egy házban, csak a város evangéliummal való bevételének első fázisában létezhetett, de kiterjedtebb formában (amikor egy várost már teljes egészében el lehetett érni az evangéliummal) az minden esetben több hívő házban való gyülekezést jelentett. Legtöbb esetben nincs tehát egyetlen „Házi gyülekezet” önmagában egy városban, hanem van gyülekezet egy városban, ami „összejön házanként” (több háznál).** Ez az a meghatározás és értelmezés, amiről a Biblia beszél. Ha ezt összevetjük a mai „Házi gyülekezet” mozgalomban értelmezett „Házi gyülekezet” megnevezéssel és annak tartalmával, koncepciójával és gyakorlatával, óriási különbséget látunk. Látjuk a Bibliában, hogy Isten (és az apostolok is) mindig településekben (városban: Jeruzsálem, Antiókhia, Efézus, Korinthus, Filippi, Róma stb.) és az egyes városokat körülvevő régiókban (Júdea, Galácia, Kis-Ázsia, Akhája, Macedónia,..) gondolkodtak. Ha tehát egy apostol bement egy városba, akkor azzal a céllal ment, hogy az egész várost elfoglalja Isten

királysága számára. Ezt úgy kezdte el, hogy bement az első hívő házába, ahová befogadták az apostoli csapatot és ott létrejött az első kis közösség. Ez a mag (az első házi összegyülekezés) volt a további misszió bázisa és főhadiszállás is egyben. Ilyen házak vannak megnevezve a Bibliában a tulajdonosok nevével, akik egy-egy város meghódításában kiinduló pontul szolgáltak az apostolok számára. Ezek az első házak voltak, ahol összegyülekezések voltak egy-egy városban, amit hamarosan követett a többi. (Ugyanezt az elvet látjuk, amikor Jézus kiküldi a tanítványait kettesével a falvakba.)

„Onnét pedig Filippibe mennek, mely Macedónia azon részének első gyarmatvárosa. És ebben a városban töltöttek néhány napot. És szombatnapon kimennek a városon kívül egy folyóvíz mellé, hol az imádkozás szokott lenni; és leülvén, beszélgetnek az egybegyűlt asszonyokkal. És egy **Lidia** nevű, Thiatira városbeli bíboráros asszony, ki féli az Istent, hallgat reánk. Ennek **az Úr megnyitja szívét**, hogy figyelmezzon azokra, amiket Pál mond. Mikor pedig **megkeresztelkedik mind háza népével egybe, kér minket**, mondván: ‘Ha az Úr hívének ítéltetek engem, **jertek az én házamhoz, és maradjatok ott**. És unszol minket.’” Ap.csel. 16:12-15.

„Krispus pedig, a zsinagógának feje hűn az Úrban **egész háza népével egybe**; a Korinthusbeliek közül is sokan hallván, hisznek és megkeresztelkednek.” Ap.csel. 18:8

„Köszöntsétek az atyafiakat, kik Laodiceában vannak, és **Nimfást és a gyülekezetet, mely az ő házában van.**” Kol 4:15.

„Köszönt titeket **Gájus**, aki nékem és **az egész gyülekezetnek gazdája**. Köszönt titeket Erástus a városnak kincstartója, és Kvártus atyafi.” Róma 16:23.

„Köszöntenek titeket Ázsia gyülekezetei; köszöntenek titeket az Úrban felette igen **Akvila és Priscilla, a házuknál levő gyülekezettel egybe.**” 1Kor 16:19.

„Pál, Krisztus Jézusnak foglya, és Timótheus, az atyafi, **Filemonnak**, a mi szeretett munkatársunknak, És Appiának, a szeretettnek, és Arkhippusnak, a mi bajtársunknak, és a **te házában (Kolosséban) való gyülekezetnek:**” Filemon 1:1-2.

Sokan azt gondolják ma, hogy a házak, mint az összegyülekezés helye csupán formai kérdés és ezért nem lényeges dolog. Azzal érvelnek, hogy – vicces formában mondván – „attól hogy bemegyek a garázsba, még nem leszek autó”, vagyis a hívők ugyanazok maradnak, ha egy gyülekezeti házból átmennek egy másik (családi) házba. Ez részben igaz, de sok tekintetben teljesen más a helyzet!

Szeretném elmondani saját tapasztalatunk alapján, hogy a ház (épület) váltása nem csupán „külsőség” kérdése, és nem egy mellékes dolog. Sok hívő lenne a mai intézményes gyülekezetekben, akik nem nyitnák meg a saját házukat gyülekezés céljára és nem is szívesen mennének más házához sem egy tartalmas mély közösség megélésére. Ott ugyanis rövid időn belül lelepleződne minden képmutatás, ami éveken keresztül leplezetlenül maradt. A házakba való „visszavonulás” egyben egy szelekciót is ered-

ményezne Isten népe között. Jézus ugyanis **elkötelezett tanítványokról** beszél és nem **gyülekezeti látogatókról**.

Valódi gyülekezet csak odaszánt, elkötelezett, a szentség és igazság útján – az Úrral – járó tanítványokból állhat és nem látogatók sokaságából, akiktől nem lehet „csodát” várni.

A házak és a város „szellemi birtokba vétele”:

Szeretnék itt egy olyan nagy jelentőségű szellemi dologról szólni, amiről a maga gyakorlati valóságában sosem beszélünk.

Jézus a következő szellemi igazságról beszél, ami mind pozitív, mind negatív értelemben igaz:

„Nem rabolhatja el senki az erősnek kincseit, **bemenvén annak házába**, hanemha **előbb az erőset megkötözi, és azután rabolja ki annak házat.**” Márk 3:27.

Jézus be akar menni a házakba:

„Ezek után pedig kimegy, és lát egy **Lévi** nevű vámszedőt, aki a vámnál ül és monda néki: Kövess engem! És az mindeneket elhagyván, felkel és követé őt. És **Lévi** nagy lakomát készít néki **az ő házában**; és nagy sokaság volt [ott] a vámszedőknek és egyebeknek, akik ő velük letelepedtek.” Lukács 5:27-29.

„Menjetek el: Ímé én **elbocsátlak titeket**, mint bárányokat a farkasok közé. Valamely **házba bementek**, először ezt mondjátok: Békesség e háznak! És ha lesz ott valaki békességnek fia, a ti békességetek azon marad; ha nem, ti reátok tér vissza. Ugyanazon **házban maradjatok** pedig, azt egyétek és igyátok, amit ők [adnak]: mert méltó a munkás az ő jutalmára. Ne járjatok házról – házra. És **valamely városba bementek, és befogadnak titeket**, azt egyétek, amit elétek tesznek:.... Valamely városba pedig bementek, és titeket be nem fogadnak, annak utcáira kimenvén, ezt mondjátok...:” Lukács 10:3-10.

„Bizony mondom néktek: Amit megkötök a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz. Ismét, mondom nektek, hogy **ha ketten közületek egy akaraton lesznek** a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. Mert **ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.**” Máté 18:18-20.

Ha be akarunk menni egy házba, akkor az „erős embert megkötözve birtokba kell venni a házat” Isten királysága számára.

Ez azt jelenti, hogy egy házban az erős ember (a ház ura – tulajdonos) engedélyén keresztül vezet az út. Sok fenti igében azt látjuk, hogy a „ház ura” volt az, aki először megtért és rajta keresztül az egész „háza népe” (feleség, rokonok, szolgák) számára is megnyílt az út az üdvösségre. (Kornélius háza, Filippi börtönőr, stb.)

Ha a „ház erős emberét” – az apát, aki a „fej” – megnyertük az evangélium számára, akkor az apa biblikus pozíciójából eredően őt valószínűleg – rövid időn belül – az egész család követni fogja. Így volt ez a mi családjunkban is. Akkor még nem is létezett evangéliumi gyülekezet a városunkban. A megtérésemet követő két éven belül megtért a feleségem és két nagy gyerekünk is. Hiszem, hogy Isten alapvetően az apákat akarja elsőként megszólítani a családban, ahogyan Jézus is az első 12 apostolt szólította meg. A megtért apák lesznek azok, akik természetes módon, de hatalommal, mert hatalmi pozícióban vannak, hirdetni fogják az evangéliumot a saját családjuk számára. Biblikus módon tehát – házakban gondolkozva – az evangélium célpontjai alapvetően a családapák kellenének, hogy legyenek és nem elsősorban a feleségek és a gyerekek.

Ha beleillesszük ebbe a gondolatmenetbe, akkor gondoljuk végig, hogyan tudunk minél nagyobb szellemi hatást kifejteni egy városra?

Akkor, ha minél több „erős embert” lefegyverzünk (férfit, családapát megnyerünk az Úr munkájának) és ezzel együtt minél több családot, házat birtokba veszünk Isten királysága számára.

A város különböző pontjain lévő sok „kis, családi ház” szellemi kihatása egy városra sokkal nagyobb lesz, mint egy-két valamivel nagyobb „intézményszerűen működő gyülekezeti” házé.

Dicsőség az Úrnak!

Összejöttek házanként

Egy kis-közösség mindennapi életébe való betekintés

„És minden nap egy akarattal kitarva a templomban, és megtörve **házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel.**” Ap.csel. 2:46

Egy intézményes gyülekezetből történt kiválásunkat követően kezdtünk el összejönni kizárólag házaknál. Menet közben tanultunk meg sok mindent és eljutottunk valahova, ami bizonyára nem a teljesség. Szeretnénk ezzel a kevés tapasztalattal is azoknak segítségére lenni, akik most indulnak el ezen az úton.

Az összejövételekről egy rövid áttekintést adva a következőt lehet elmondani. Az összejövételek előtt többnyire semmi, előre megbeszélte „forgatókönyv – menetrend, program – nincs”. Igyekezünk a Szent Szellemre figyelni és ezért minden alkalom menetközben alakul és más jellegű lesz. Így kialakulnak: közösségi jellegű, imádó-prófétai és tanítói jellegű stb. alkalmak. Minden kisközösségnek a tagok ajándékától és a lehetőségeiktől függően kell kialakítania saját gyakorlatát. A következőkben röviden összefoglaljuk a saját tapasztalatainkat, ami esetleg segíthet másoknak:

1. Igei szolgálat

Azt a fajta rendszeres, egy órás – prédikáló jellegű – igei szolgálat, ami korábban az intézményes gyülekezetben volt, adott körülmények között nem helyénvaló, mert itt „interaktív közösség” van és nem „hallgatóság”. A házankénti összegyülekezésnél, akik korábban igével szolgáltunk célirányosan ellátjuk a testvéreinket „házi feladatokkal” (elolvasandó és meghallgatandó tanításokkal, tanítás sorozatokkal, elolvasandó könyvekkel célirányosan, személy szerint). Előfordul, hogy egy DVD-s tanítást nézünk meg közösen. Alapvetően személyre szabott tanítás folyik. Egy-egy alkalomra többen hoznak ígét, vagy kérdéseket, amiket megbeszélünk, értelmezünk. Adunk lehetőséget arra is, hogy ha valaki tud ige-magyarázattal szolgálni, akkor tegye azt, ilyen módon is segítve, hogy mindenki fejlődjön az ige értelmezésében.

2. Dicséret

Több ember van, akik felváltva, egyszál gitárral „vezetik” a dicsőítést. Igyekezünk megélni az ígét, hogy „mindenkinek van zsoltára, igéje, kijelentése...” és ebből adódóan ösztönözzük, hogy mindenki úgy jöjjön az alkalmakra, hogy „mindenki hozzon valamit”. Ez alapján a dicsőítés úgy alakult, hogy nem egyetlen „dicsőítő szolgáltató” készül dalokkal, hanem többen is (5-6-an) hoznak dalokat és azokat elénekeljük gitárkísérettel. Nyitottak vagyunk arra is, ha ott helyben kap valaki a Szent Szellem által egy-egy dalt, akkor azt elénekeljük.

3. Ima, kijelentés, prófécia

Minden alkalommal van ima; kombinálva a dicsőítéssel a Szent Szellem vezetése szerint. Ilyenkor figyelünk az Úrra és kijelentéseket veszünk, amiket utána elmondunk. 2-3 látás, kijelentés majdnem minden alkalommal van.

4. Egymás felé való szolgálat

Egy-egy alkalommal 1-1,5 óra is jut arra, hogy mindenki elmondja örömét, bánatát, problémáját és tanácsoljunk másokat, imádkozzunk másokért és bátorítsuk azokat, akinek erre szükségük van. Ebben mindenki részt vesz. Ezt nagyon igényli mindenki és nagyon fontos. Erre ennyi idő és ennyire személyes módon a korábbi vasárnaponkénti alkalmon nem volt lehetőség. Emiatt és a rendszeres étkezések miatt így az alkalmak rendszerint 4-5 órásak.

5. Szellemi vezetés

Nincs külön elkülönült, nevesített vezetőség, végső soron a „vének” ott vannak a többiek között (1 Péter 5.1), és többiekkel egyeztetve születnek döntések. A kapott kijelentések, próféciaák határozzák meg a folyamatos előrehadás irányát és esetenként a megteendő lépéseket is.

6. Egymás segítése

Ez az a terület, ahol jelentős változásokat éltünk meg. Egy család vagyunk és ismerjük egymás szükségait, problémáit. Egyedül élő nő testvérnek villanyt szereltünk, vettünk tüzelőt télire, akinek erre nem volt erre pénze és akiket az Úr indított nagytételben élelmiszert vásároltak azoknak, akik erre rászorultak stb. Az autókat is úgy használjuk, mint a család, mindenki szükségére, egymást segítve. Nem fizetünk terembért, vendégszolgálókat és nagy költségigényű programok sincsenek, ezért a korábbiakhoz képest „sok pénzünk megmarad”, amit „magunkra, egymásra, a rászorultakra” költünk, de támogatunk nem rászorultakat is; ha valaki rendszeres szolgál az autójával a többiek felé, akkor hozzájárulunk a vizsgáztatáshoz, vagy autócseréhez. Nem gyűjtünk tizedet, hanem mindenki a feleslegéből szolgál és támogat másokat, de van közös pénzünk is, amiből eseti nagyobb közös kiadást fizetünk pld. közös kirándulás. Aki szükségben van, az többnyire csak kap, de aki bőségben van az a teljes bőséggel szolgál, ami sokszor jóval több, mint a máshol szokásos tized.

7. Közös étkezések, Úr-vacsora

Minden alkalommal van közös étkezés, az alkalom végén. Ez lehet egy pizzázás vagy szendvicsek, hidegtál, zsíros kenyér hagymával, de sokszor van teljes értékű meleg vacsora is.

Kerestük az Úr-vacsora természetes megélésének helyes gyakorlatát is az adott körülmények között. Természetesen lehetnek más kialakult gyakorlatok is, de nálunk ez a következőképpen alakult:

- az **Úr-vacsora teljesen egyszerű módon egy lehetőség arra, hogy együtt elfogyasztva az ételt, megosszuk javainkat egymás között és ilyenmódon is betöltsük egymás szükségait.** Pál is erről a beszél az Úr-vacsora kapcsán a korinthusiaknak. Ilyen módon rendszeresen azok is jól tudnak lakni, akik esetleg szükségben vannak és maguknak sokszor nem engedhetnek meg egy kiadós étkezést.
- Az Úr-vacsora annyiban különbözik a normál együtt étkezéstől (nem minden vacsora Úr-vacsora is egyben), hogy a normál vacsoránál egyszerűen megáldjuk az ételt az étkezés elején. Ha ott helyben eldöntjük, hogy most Úr-vacsorázunk, akkor a normál vacsora megkezdésekor valaki (rendszerint valamelyik férfi, vagy a házigazda) hétköznapi is használatos poharakba kitölti mindenkinek a bort vagy szőlőlevet. Az étkezés elején legtöbb esetben a házigazda hálát ad és megemlékezik Jézus kereszthaláláról (megtört testéről és kifolyt vérééről) és megtörjük a kenyeret (egy darab, vagy egész szeletet tálcán körbeadunk és mindenki tör belőle). Az étkezés végén megemlékezve imában megerősítjük az Úrral és az egymással való szövetséget a bor megívása által.
- Amikor a kenyérrel és a borral megemlékezünk az étkezés keretében Jézus kereszthaláláról és megerősítjük a szövetséget ezt jelenti az **Úr-vacsorával egybekötött étkezés.** Ez az mi kialakult gyakorlatunk és látásunk. Természetesen lehetséges, mint azt az igében is látjuk, minden alkalommal is Úrvacsorát venni.

8. Az összejövetelekről

A közösség együtt eldöntötte, hogy hétköznapi és hétvégén vannak házankénti alkalmaink az esti órákban, lehetőség szerint több helyen is. A hétféle a teljes egybegyülekezés. Körforgó jelleggel jövünk össze több háznál, nyáron *együttesen* udvarokban is. Vannak „átjárások” a kisebb közösségek között és kisebb (3-4 fős) egyéb összejövetel is ezeken felül. Pld. mi „vének” is össze szoktunk jönni imádkozni és látásokat venni és javaslatokat előkészíteni a közösség részére, de a közösség dönt.

Az új hívők bemerítését az éppen aktuális lehetőségek szerint oldjuk meg: kádban, nyilvános fürdőben záróra után, lehet folyóban vagy tóban is, ha van a közelben. Korábbi gyülekezetekből csatlakoztak hozzánk többen és megtértek új emberek is. Elvárjuk a teljes megtérést, a teljes odaszánást, annak nyilvánvaló jeleivel együtt. Nem a növekedés a cél, hanem a keresztyén életminőség szintjének megtartása. Azt várjuk, hogy az Úr legyen az, aki „szaporítja a közösséget üdvözülőkkel”. Az újonnan bemerített és más közösségből jött emberekkel együtt a létszám folyamatosan nőtt, így aktuálissá vált az osztódás.

Elsősorban a megtéretlen családtagokat próbáljuk elérni a családi-ház adta természetes közeg kihasználásával. Minden természetes (segítési és egyéb: gitártanítás, esküvőbe való besegítés, kérésükre imádkozunk értük stb.) lehetőséget megragadunk, hogy elérjük és építsük a kapcsolatot a megtéretlen családtagokkal, hogy egyre jobban megismerjék a gyülekezetet. Ilymódon a közösség tagjainak még meg nem tért családtagjai természetes környezetben találkoznak a gyülekezettel és Jézus Krisztussal.

A gyülekezet két lába

Ha az Egyetemes Gyülekezetet – GYÜLEKEZET – nézzük, amit a világból kihívott, attól elszakadt minden újjászületett hívő alkot a földön, akkor ennek a GYÜLEKEZET-nek

- a Bibliai minta alapján,
- kifejlett formában

kétféle megjelenési formájáról, tevékenységéről beszélhetünk. Ez a két megjelenési formája, tevékenysége a hívő közösségeknek az Egyetemes Gyülekezet **két fő lábát** is képezi, amit lehetne úgy is jellemezni, hogy

- *egyrészt*: a **helyi közösségi élet**,
- *másrészt*: a **misszió**.

1. Az *első*: **adott helyen összegyülekező közösség**

Ennek is **három szintjét** látjuk az igében:

- a. Ketten-hárman összejönni az Úr nevében.
- b. A „**házankénti összegyülekezés**”.
- c. A **Helyi gyülekezet**, ami az egy településen élő szentek összegyülekezése (a házaknál összegyülekező hívők összessége, egy településen).

A Helyi gyülekezetek életére a helyhez kötött, rendszeres összegyülekezés a jellemző, akik – a Jeruzsálemi gyülekezethez hasonlóan – folyamatosan „foglalatosak” voltak:

- o Az apostolok tudományába.
- o A közösségben.
- o A Kenyérnek megtörésében (Úrvacsora).
- o Könyörgésben (imádkozás).

2. A *másik*: **egy mozgó („menő”) csapat**

Ezt lehetne ‘apostoli csapatnak’ is nevezni, akikre teljesen más dolgok jellemzők, mint egy helyi gyülekezetre. Ezek a következők:

- a. Ők **egy kis létszámú csapat** (ma sokszor úgy mondják „team”: 2-3 max. 18-20 fő),
- b. **Akik mennek** („menjetelek el és tegyetek tanítványokká...”),
- c. A **helyi közösségtől adott időre a Szent Szellem által elválasztott és kiküldött csapat**, akiknek

- d. **Isten által kapott megbízatásuk van** és akiknek
- e. egy **adott munkát kell elvégezni** („arra a munkára, amire én őket elhívtam”, **bizonyos időkereten belül**,
- f. **és ezek a munkák ismétlődnek és több helyi közösség felé szólnak.**

Ez a munka magában foglalja

- **Új kis, házi közösségek „plántálását” különböző településeken,**
- Korábban **általuk plántált közösségek felépítését, gondozását,**
- **Vezetőség** (többtagú presbitérium) **beállítását településenként,**
- **A helyi közösségek hibáinak korrigálását, helyreállítását,**
- **Tév-tanítások és hamis munkások elleni harcot.**

A GYÜLEKEZET indulásakor ezt a két fő tevékenységet a következő bibliai példákon tudjuk jól megfigyelni:

- Az *első*: a **Jeruzsálemi Gyülekezet mindennapi élete** (lásd. Ap.csel 2.42-től),
- A *másik*: **Pál, Barnabás** (később Silás, Timótheus) **csapatának munkája**

Ez a csapat

- o **leválik** az antiókhiai gyülekezet mindennapi életéről,
- o **mennek**, és különböző városokban elvégzik az Istentől rendelt munkát,
- o **különböző városokban különböző emberekkel találkoznak**
 - Apollós,
 - Priscilla és Akvilla,
 - Imádkozó asszonyok a folyóparton (Filippiben),
 - János tanítványaival Efézusban stb.
- o Akiket szükséges azokat **korrigálják**,
 - Apollós megtanítása Krisztus útjára Priscilla és Akvilla által,
 - Efezusi tanítványok újbóli bemelegítése Pál által,
- o És velük új, „mini (házi) gyülekezetek” alapjait („plánták”) rakják le.

Hogyan valósulhatott meg ilyen radikálisan új munka (újbor, új tömlőben) az első generáció idejében?

Jézus teljesen „félretette” a vallásos megszokásokhoz ragaszkodó zsidókat (élükön a farizeusokkal) és egyszerű, gyakorlatias embereket hívott el, akik három éven keresztül „vele voltak” és akiket gyakorlatias kiképzésben részesített.

Pál ugyanazt tette, amikor különböző városokba érkezett. Bement a zsinagógákba és „elszakította” a megtért embereket a zsinagógáktól (meg nem tért, vallásos zsidó hívőktől) és tőlük függetlenül, házakban (Lídia, Gájus. Stb.) vagy pld. Tirannus iskolájában elindított egy új munkát: új helyi gyülekezet plántálása.

Alapvető szempont, amit Jézus is megmondott: „nem lehet a régi tömlőbe újbort tölteni, sem a régi posztót újjal megfoltozni”, mert mindkettő tönkremegy!

Hogyan érvényesíthetők ugyanezek az alapelvek a GYÜLEKEZET mai kusza állapotában?

Ugyanúgy, ahogyan arra Jézus és Pál is példát adott!

- **elszakadva**

- a vallásos, meg nem tért, világias közösségektől és
- a hivatalos, „felszentelt papság” farizeusi rétegtől,
- ezen közösségek gyülekezési helyeitől „zsinagógáktól” (templom, gyülekezeti ház) és

- egyszerű, képmutatás mentes, **megtért** és Jézus útján járni akaró,
- **teljesen odaszán életű hívőkkel,**
- **új kis közösségeket (plánták) hozni létre,**
- alapvetően **házanként összegyülekezve,**
- **gyakorolva mindenki a papi szolgálatát** „*megtörve házanként a kenyeret, részesedni az eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva.*” Ap.csel. 2:46-47.

A Jelenések könyve 2. fejezetében Jézus az Egyház állapotáról prófétál a hét gyülekezetnek, akik az egyház teljességét képviselik a földön. Ez azt mutatja, hogy Jézus a gyülekezetek dolgait (tevékenységét) látva egyetlen gyülekezet életét dicséri meg csupán (Filadelfiai gyülekezet: „testvéri szeretet”), akiket már a pillanatnyi állapotunkban is „győzteseknek” tart, és csak arra kéri őket, hogy őrizzék meg azt, ami náluk van.

A többi gyülekezetből csak azok a személyek lesznek „győztesek”, akik

- hallgatni fognak a megtérésre felszólító parancsra, és
- megtérnek azokból a cselekedetekből, amiket Jézus rossznak talált és engedelmeskednek az Ő helyreigazító szavának.

Egy így előálló „győztesek csapata” lehet az, akik valódi „szentségben és igazságban” akarják „imádni az Atyát, mert az Atya ilyeneket keres imádóiként”.

Látjuk tehát, hogy az Úr nem valamiféle elegyben (keverékben) gondolkodik, hanem

- a győztes szentek közösségében,
- akik megtartották az Úr beszédét,
- akik nem tagadták meg az Ő nevét,
- akik engedelmeskednek Neki,
- akiknek, mint Szent és Igaz mutatkozik be,
- mert ezek a hívők a szentség és az igazság útján járnak.